

Юрген Граф

МИТЪТ ЗА ХОЛОКОСТА

Книгата на представителя на ревизионистката школа на историците, швейцарският учен Юрген Граф - не е първата му творба на тази тема, но тя е най-сбитата и в същото време най-информативната - един вид резюме на целия проблем. Към ревизионистката школа на историците принадлежат учени, които на основание анализ и "свидетелства" на очевидците поставят под съмнение утвърждаването на "холокоста" - унищожението на 6 милиона евреи от хитлеристките нацисти. Авторът доказва, че с помощта на мита за "холокоста" световните задкулисни играчи се опитват да внедрят на световното обществено мнение представата за това, че еврейският народ по време на последната световна война е пострадал повече от всички други и затова останалите са длъжни задължително да изпитват чувство на вина, да се разкайват и да плащат възмездие. Авторът достига до извода, че в сферата на немско господство са загинали около 500 хиляди евреи. Разобличаването на лъжите за "холокоста" може да има опустошителни последствия не само за ционизма, но и за политическата и интелектуална каста на целия свят. Тази книга е предназначена за широк читателски кръг.

Преводът е независим от този на издателства "Жарава" и "Жар птица".

От издателството

В издателството на "Руски вестник", с молба да се публикува настоящия материал, се обърна Институтът за преразглеждане на историята (Institute Historical Preview), намиращ се в Лос Анджелис (САЩ). Авторът – швейцарският учен Юрген Граф сътрудничи на този институт, който на строго научна основа развенчава историческите митове, създадени от световните задкулисни играчи за оправдаване на своите претенции за световно господство и превръщане на хората във винтчета на новия световен ред.

Руският учен О.А.Платонов подготвя сериозния труд на Юрген Граф за съкратена публикация. В началото това произведение беше издадено в специален брой № 32-34 на "Руски вестник" през 1996 година, а сега се публикува в отделна книга.

На внимателния читател е известно, че в своята работа, Юрген Граф се докосва до много болезнена тема. Теорията и практиката на хитлеристкия фашизъм имаше за цел да пороби много народи. Най-печалната съдба очакваше славяните, преди всичко руснаците.

Тежки престъпления бяха извършени от хитлеристите и срещу евреите. Техните страдания, както и страданията на представителите от другите народи, са безмерни. Именно затова се изисква решително осъждане на стремежите на екстремистките сили, свързани преди всичко с ционизма, да се използват техните страдания за

Евреите са нашето нещастие!

постигане на мръсни политически цели.

Тези стремления предизвикаха отначало съмнения, а по-късно и противодействие на учените, които преди всичко друго поставят истината в историята. Тези от тях, които на основание на прецизно изследвани документи и свидетелски показания на очевидци, поставиха под съмнение твърденията на ционистите и създадоха основите на така наречената ревизионистка школа, съществуваща на Запад вече няколко десетилетия. В СССР и Русия представителите на тази школа не бяха широко известни и едва в последните години се заработи в тази насока.

Историята на ревизионистката школа е трагична. Това е история на непрекъснати съдебни преследвания и откровен физически терор.

Войната против ревизионизма се засили през втората половина на 70-те години и досега не е затихнала. Пълният списък на нейните жертви ще заеме не една страница. Ще назовем само тези, които са най-известни. Във ФРГ това е Тис Кристоферсен, автор на книгата “Лъжата за Освиенцим”. Принуден е да бяга в Дания, но и там не е оставен на мира: Домът му е опожарен, а самият той продължава да е в нелегалност. Манфред Редер е осъден само за това, че е написал предисловие към книгата на Кристоферсен. Друга жертва е доктор Вилхелм Штеглих, на когото, заради книгата “Митът за Освиенцим”, е отнето докторското звание. Това решение е мотивирано, колкото и да е странно, на закони, приети по времето на Хитлер.

Във Франция това са: историкът Франсоа Дюпер, който е убит през 1978 година; Мишел Кение, в чието лице студенти-ционисти хвърлиха балон със сярна киселина; професорът Робер Форисон, който беше лишен от катедра в Лионския университет за това, че постави под съмнение съществуването на т.н. “газови камери”. През септември 1989 година той беше жестоко пребит в парка на град Виши. Терористите от групата “Синове на еврейската памет” му счупиха челюстта и няколко ребра.

В Канада художникът Ернст Цюндел е осъден в 1985 година на 15 месеца затвор за разпространяване на брошурата на Ричард Харуид “Действително ли умряха 6 милиона евреи?” Вторият процес срещу Цюндел в 1988 година стана преломен момент в цялата история на ревизионизма. На този процес инженерът Фред Лейхтер представи сензационен доклад, който доказва научно, че съоръженията, които се демонстрират в Освиенцим в качеството на “газови камери”, на практика никога не биха могли да се използват за унищожаването на хора.

Р.Форисон, появил се в това дело като свидетел на защитата, писа след това: “Аз непосредствено присъствах при смъртта на мита за газовите камери.” Смъртоносният удар на този мит нанесе Ф.Лейхтер. Нашата преса, под чужда диктовка, го нарича “фашист”, но той не е никакъв фашист, а човек свършено аполитичен и просто честен специалист.

Характерно е, че като главни “аргументи” в борбата против ревизионистите се използват преследването и терора. Това навежда на мисълта, че други аргументи у

Еврейците са нашето нещастие!

противниците на ревизионистите просто няма.

Обаче, въпреки всички опасности, броят на привържениците на тази историческа школа расте. Неотдавна във Франция излезе новата книга на Роже Гароди “Основополагащите митове на израелската политика”, също така разобличаваща мита за “холокоста” и това предизвика диво озлобление в ционистките кръгове.

Р.Гароди никак не може да бъде наречен фашист. Подобно на един от пионерите на ревизионизма Пол Расин, той е бил участник в Съпротивата и бивш затворник в хитлеристки концлагер. Гароди е един от главните идеолози на френската компартия, от която е изгонен през 1968 година след протеста му срещу нахлуването на съветските войски в Чехословакия. Тогава комунистите критикуваха Гароди за “ревизионизъм” и ето, той сега пак е “ревизионист”, само че от по-различен род.

В защита на Гароди застава и знаменитият във Франция абат Пиер, който благодарение на своята благотворителна дейност в полза на бедните французи е почитан като светец. Сега вече той не е светец – ционистите не позволяват!

Появяването на самият термин “холокоста” съвсем не е случайно. Тази гръцка дума означава жертвоприношение при древните евреи, при което жертвата бива изгаряна напълно. Както пояснява Р.Гароди: “терминът “холокост” изразява желанието да се представи престъплението, извършено срещу евреите, като изключение в историята, тъй като на страданието и смъртта се предава сакрален характер. Мъченичеството на евреите, по този начин, става несравнимо с никое друго: благодарение на своя жертвен характер то се включва в Божествения план както разпъването на Христос в християнската теология, ознаменувайки началото на една нова епоха.” По твърденията на равините, създаването на държавата Израел – това е “отговорът на Бог за холокоста”.

“За да не могат твърденията за загиналите евреи действително да станат “банални”- продължава Р.Гароди – е необходимо не само да се оставят на заден план всички останали, включително и 27 милиона загинали съветски граждани и 9 милиона немци, но и да се предадат реални страдания от сакрален характер под името холокоста, отказвайки се от всичко останало.” Налага се да се държи на раздутата цифра “6 милиона”, въпреки че на мемориалната табелка в памет на загиналите в Освиенцим цифрата “4 милиона” жертви тихомълком беше заменена на 1 милион. Само това намалява прословутите 6 милиона наполовина..

По мнението на Р.Гароди: “историята без преувеличения, сама може да изпълнява много по-добре ролята на обвинител, отколкото митовете. Преди всичко, тя не свежда мащабите на действителните престъпления срещу човечеството, които са платени с живота на 50 милиона човека, до погрома само на една категория невинни жертви, във време, когато милиони са умирали с оръжие в ръка, сражавайки се против това варварство.”

ПРЕДГОВОР

Евреите са нашето нещастие!

Сред митовете на XX век, създадени от световните задкулисни играчи, митът “холокоста” - за това как 6 милиона евреи уж били унищожени в газовите камери по време на Втората световна война, се внедрява в масовото съзнание с особена настойчивост. Неговата цел е да представи случилото се по такъв начин, че да се създаде впечатление как именно еврейският народ е пострадал най-много от всички други и затова останалите народи са длъжни да изпитват чувство на вина, да се разкайват и да бъдат готови да плащат обезщетения. В края на краищата митът за “холокоста” се явява престъпление спрямо християнството, спрямо цялото човечество, спрямо Русия, а не на последно място и спрямо целия еврейски народ. Всъщност, създателите на този мит кощунствено заявяват, че “холокоста” е опровержение на самия Христос, понеже “лишенията и страданията на Христос са несъпоставими” със страданията на евреите през Втората световна война. В такъв случай “Христос е една лъжа и не от него идва спасението”, а от юдейството, което благодарение на “холокоста” става колективна месия. Митът за “холокоста” оскърбява човечеството, защото представя еврейския народ като главна жертва на страшната война, въпреки че в действителност евреите са пострадали не повече, а даже и по-малко от много други народи, въвлечени в изстребителната война, която разпали най-последователният възродител на имперските идеи на западната цивилизация, маниака и човеконенавистника (и не само по отношение на евреите) Адолф Хитлер. Човечеството плати за тази война с 55 милиона живота, включващи не митологичната цифра от 6 милиона еврейски народ, както е според разчетите на специалистите, а истинската – около 500 000 човека. Разбира се, и това е страшно много, и предизвиква у нас дълбоки съболезнования. Обаче може ли да се говори за особена жертва от страна на евреите, когато делът на руския народ (включително малорусите и белорусите) в тези 55 милиона жертви представлява не по-малко от 27 милиона мъже и жени, деца и старци. Именно руският, а не някой друг народ, изпи най-голямата чаша от страдание по време на Втората световна война и спаси човечеството от “новия световен ред”, който и днес се опитват да насаждат някои от днешните наследници на Хитлер – американските президенти и техните колеги в Израел. Създателите на мита за “холокоста” стотици пъти променят жертвите дадени от руския народ. Например, в “Енциклопедията на Холокоста” се съобщава, че в германските лагери уж били убити 3 милиона евреи, а също така и “десетки хиляди цигани и съветски военнопленници”. Въпреки, че всъщност броят само на съветските военнопленници (в по-голямата си част – руснаци), загинали в немските лагери до 1944 година, представлява не по-малко от 3,3 милиона човека. По този начин митът за “холокоста” оскърбява паметта на милионите руснаци, станали жертва на “новия световен ред”. Освен това, нито на една страница от “Енциклопедията на Холокоста” не се споменава за десетките милиони жертви от геноцида спрямо руския народ, извършен под ръководството на еврейските вождове в първите две десетилетия след 1917 година. Това не е в полза за мита за “холокоста” и евреите.

Да си представим следната фантастична ситуация: В някое семейство децата, живеещи заедно със своите родители, си въобразяват, че същите тези родители са починали и започват да канят роднините си на помен, след това изграждат празен гроб, поставят на него паметник с имената на родителите, измислена дата на смъртта

Евреите са нашето нещастие!

и т.н. Не е нужно да си психолог, за да разбереш, че в този случай, с родителите може наистина да се е случило нещо лошо, даже може и наистина да не са вече живи. Но, ако проектираме този наш пример върху политическата световна картина, където безпределната лъжа съжителства със също толкова безпределната жестокост и политически авантюризъм, то нашето безпокойство няма да има граници. Ето защо сред тези, които на Запад развенчават лъжата “холокоста”, има и немалко евреи, които разбират, че този мит ги скарва с целия свят. Като пример може да се посочат събитията в Близкия Изток. На вълната на мита за “холокоста”, като някакво изкупление за “особените страдания на еврейския народ”, въпреки нежеланието на жителите от Палестина, възникна държавата Израел, превръщайки се в постоянно огнище на напрежение и войни в Близкия Изток и донасяйки страдание и гибел на милиони араби.

Предлаганият на читателите материал е преведен от немски език и принадлежи на известния швейцарски ревизионист (така наричат на Запад борците с лъжата “холокоста”) Юрген Граф. Тази творба не е първата от многото на тази тема, но е най-стегнатата и, в същото време, достатъчно информативна – представлява нещо като резюме на целия проблем. Много важен е фактът, че авторът не е немец, а гражданин на мирна Швейцария. Своите мъжествени изследвания той води единствено в името на истината и справедливостта. Който има желание да изучи в детайли историята на възникването и “основанията”, на които се крепи най-крупният мит на века, може да се обърне към чуждестранната литература, отбелязана под линия.

ОЛЕГ ПЛАТОНОВ

I. Лъжата за “газовите камери” и унищожението на евреите

В какво вярва човечеството, започвайки от 1945 година?

В средата на ХХ век в сърцето на Европа немците в течение на три години (от есента на 1941 г. до есента на 1944 г.) тайно от целия свят убиха от 5 до 6 милиона еврейски мъже, жени и деца. В основата на такова изстребление на цял един народ лежи дяволски, старателно разработен националсоциалистически (НС) правителствен план. По-голямата част от жертвите - по мнението на различни историци от 2 до 5 и повече милиона - са били унищожени чрез неизвестни до този момент начини, а именно в газови камери (ГР.) и в автомобили с помощта на впръскани газове. Масовото убийство се е извършвало в шест, разположени на територията на Полша, лагери на смъртта: в Освиенцим, Майданек, Белзец, Собибор, Треблинка и Хелмно. В последния от изброените лагери, в качеството на оръдие за масово унищожение са се използвали газовите автомобили, а в останалите пет - стационарни ГК.

Освиенцим и Майданек се водят комбинирани - трудови и за масово изстребление - лагери. Трудоспособните евреи се били подбирани за принудителен труд, а нетрудоспособните, веднага, без никаква регистрация са били отправяни към ГК. Що се касае за Треблинка, Собибор, Белзец и Хелмно, то те се явяват направо фабрики на смъртта, където, всички, с изключение на късметлиите, малко на брой, обслужващи

Евреите са нашето нещастие!

лагера евреи, всички без забавяне и без никаква регистрация, са били унищожавани с помощта на газ. Трупите на убитите са били изгаряни до пепел - едни в крематориуми, други на чист въздух.

Освен посочените цифри, немците са унищожили в Русия от 1 до 2 милиона евреи с помощта на газови автомобили и чрез разстрел. Там убийствата са извършвани от специална армия, състояща се единствено от убийци - така наречените "айзатц-команди".

Следва да се отбележи още и половин милион, а може би и повече, евреи, починали в гетата и работещи в трудовите лагери, в резултат на лошото отношение към тях, болести и недохранване. Техният брой, разбира се, влиза в общата цифра от 6 милиона, но тяхната смърт не е настъпила в резултат на целенасочена политика на изстребление. Те не могат да бъдат причислени към преките жертви на "холокоста", но за по-удобно, винаги са били отнасяни към тях.

От морална гледна точка "холокостът" не може да бъде съпоставен с нито едно от злодеянията на миналото. Немците тръгнаха към "холокоста" не защото евреите представлявали за тях някаква реална или потенциална опасност, а само защото, че евреите са евреи. Така погледнато, немците от чиста расова ненавист, както гласи обвинението, са изстребили цял един народ. Поради единствената причина, а именно расовата ненавист, те са убивали не само дееспособните мъже, но и старците, и жените, и децата, даже и пеленачетата. Само защото те са се наричали евреи.

"Холокостът" като религия

Клод Ланцман, постановчик на девет часовия филм "Шоа", в една от неговите сцени, където "очевидци" описват процеса на унищоженията в лагерите на смъртта, дават показания, които наистина не се нуждаят от коментари "Ако Освиенцим – това не е просто ужасът на историята - ако той не попада под определението "необходимо зло", то в такъв случай се разпадат основите на християнството. Христос – Божият син, достига до прага на човешките възможности, когато изтърпява ужасни страдания. ...А щом го има Освиенцим – това означава, че съществуват човешки страдания, които въобще не могат да бъдат сравнени със страданията на Христос. ... в такъв случай Христос е лъжа и не от него ще дойде спасението... И, тъй като Освиенцим е неизмерно по-страшен отколкото Апокалипсиса, то той ражда много по-голям ужас отколкото ни разказва Йоан в Апокалипсиса. И, тъй като Апокалипсисът е представителен и даже силно напомня холивудско шоу, спектакъл, а Освиенцим е неясен и трудно описуем, то това означава, че книгата за Апокалипсиса е лъжа, а заедно с нея и Евангелието. Освиенцим е опровержението на Христос."

Да, по ясно и не може да се каже, че "холокоста" става навеки религия за много евреи. В Бог вярва всеки втори от трима евреи, а в ГК – 99,9 %. И, ако тази тъжна религия се ограничава само с вярванията на евреите, то това може да се приеме като тяхна лична работа, но свършено фатален е фактът, че вече се предприемат опити за внедряването ѝ и сред неевреите.

Евреите са нашето нещастие!

“Ако Освиенцим е истината - то спасението идва не от Христос” Така разсъждава Ланцман. А от кого? Очевидно от юдейството, станало, благодарение на Освиенцим, колективна месия! Против тази месия застава “режимът на НС с неговите фабрики на смъртта” – въплъщение на абсолютното зло.

Във всекидневието на тази религия /псевдорелигия/ се включват все повече паметни за “холокоста” места. А, по това време, съмняващите се в “холокоста”, в много страни започнаха да се преследват от закона. С яростни атаки се посреща даже и най-обикновения опит за научно изследване на тази тема. Днес в “свободния Запад” можеш безнаказано да се съмняваш в съществуването на Бог, но в съществуването на ГК – не. Така кръгът се затваря.

Защо почти всички вярват в “холокоста”?

Несъмнено, в официалната версия за “холокоста” вярва преобладаващото мнозинство от жителите на Запад и това е постигнато напълно логично. Трудно човек може да си представи как всички СМИ, в течение на половин век, могат да разпространяват една измислена история, макар и представена в общи линии. Трудно може да се повярва и, че броят на жертвите в ГК може да бъде преувеличен. В това може да бъде убеден всеки доверчив среден еснаф, но че цялата история с ГК е лъжа – подобна мисъл още в самото начало би му се сторила недопустима. На нея не би могло даже нито за миг да се погледне сериозно. Тук трябва да отбележим трите момента, които, както им се струва на мнозина, правят официалната версия за “холокоста” неопровержима.

1. Масовото изчезване на евреи от много места, на които е живяла тяхна компактна маса и които са се намирали под немски контрол по време на войната. Това се отнася преди всичко за Полша, където в началото на 30-те години, както е признато, са живели повече от 3 милиона евреи, а сега, съгласно официалната статистика – само няколко десетки хиляди. Къде са сега тези евреи, ако не са унищожени? Ето така се поставя въпросът.

Към края на нашето изследване ние ще се заемем с демографските аспекти на разглеждания въпрос, а засега ще се ограничим само с някои контрааргументи.

В областите на изток от Одер и Ниса, в края на Втората световна война са живеели около 16 милиона немци. Сега от тях са останали от 1 до 2 милиона немци. Означава ли това, че останалите източни немци са били изтребени? Не, разбира се, макар че немалко от тях са загинали в процеса на преселването. По-голяма част от тях, все пак, успели да достигнат до Запада и да оцелеят. Следователно и масовото изчезване на евреи от Полша не може да бъде доказателство за това, че те са били унищожени. Та нали те също са могли да се евакуират, да избягат. Случило ли се е наистина всичко това и в какви мащаби? С това, както казахме, ще се занимаем по-късно.

2. Като че ли съществуват безкрайно много свидетели. Непосветените в тази история възкликват убедено: “Може да се допусне, че отделни свидетели може да лъжат или да преувеличават ужасите на “холокоста”, но възможно ли е да лъжат всички? Не,

Евреите са нашето нещастие!

това е немислимо!” Този аргумент е основан на чисто недоразумение. Съществуват много по-малко на брой свидетели на унищожаването на евреите в ГК. Главната тънкост относно свидетелствата за “холокоста” се състои в това, че мнозина се представят за такива, каквито всъщност не са. Този, който започне задълбочено да чете сериозната образцова литература по въпросите на “холокоста” бързо ще открие, че навсякъде в нея фигурират една и съща групичка от свидетели: Херщайн, Хес, Брод, Вебер, Мюлер, Бендел, Файнцилберг, Драгон, Незли и още няколко човека. И, ако се отчете, че съдебни или документални доказателства за убийствата в ГК не съществуват - а ние ще докажем това чрез най-обстоятелствен анализ – излиза, че цялата история на “холокоста” се крепи на показанията на по-малко от две десетки главни свидетели. Останалите “безкрайно много” свидетели” даже не потвърждават, че те, всъщност, са очевидци; те са слушали за ГК от втори и трети лица.

3. Фотографии и кинофилми. Безспорно е само едно: съществуват автентични фотоснимки на мъртви и живи скелети в немските КЛ, които са направени след освобождението им от войските на съюзниците. Но те в никакъв случай не могат да служат като доказателство за системно изстребване на евреи, тъй като даже официалната преценка на историците е, че тези умрели и умиращи се явяват жертви на епидемии, разпространили се в самия край на войната и довели до невъобразим хаос.

Обаче, безспорен е още един факт. Заедно с автентичните материали, в течение на десетилетия, упорито са се разпространявали и груби фалшификати (фотомонтажи, картини, представени за фотографски снимки и др.). Голямата заслуга в тяхното разобличаване принадлежи на Удо Валенди”. Всички фалшификации от този род нито потвърждават, нито отричат тезата за “холокоста”, но събуждат у нас недоверие. Защо е необходимо, питаме се ние, да се използва такова примитивно мошеничество, ако съществуват безброй неопровержими доказателства за съществуването на ГК и изстреблението на евреите?

Аргументът: аз самият видях това в киното и по телевизията! – е способен да произведе огромно впечатление на всяка добра и доверчива душа. Всички филми за унищожението на евреите – “Холокост”, “Шоа”, “Списъкът на Шиндлер” – са произведени много години след края на войната и затова, естествено, не притежават никаква доказателствена сила. Съвсем не е случаен фактът, че филмът “Списъкът на Шиндлер” е заснет на черно-бяла лента. По такъв начин се прави опит да се създаде впечатление сред по-необразованите зрители, че наблюдават документален филм.

II. Функцията на “холокоста” в света след 1945 г.

Политическите последствия от “холокоста” са огромни. Нека да разгледаме по-важните от тях.

Основаването на държавата Израел и лишаването на палестинците от граждански права.

Без “холокоста” светът никога и по никакъв повод нямаше да се съгласи със

Евреите са нашето нещастие!

създаването на държавата Израел, още повече, че по това време по света беше в действие процес на деколонизация. Англичаните взеха решение да предоставят независимост на Индия. Десетки азиатски и африкански територии се стремяха да отхвърлят от себе си господството на белите. На фона на процесите за освобождаване на колониите, колониалните действия на евреите в Палестина изглеждаха раг excellence анахронизъм, въпреки, че това се извършваше с благословията както на Запада така и на СССР. Още повече, че колонизацията се провеждаше с помощта на истинско насилие. Много арабски села бяха изравнени със земята. Много палестинци бяха изгонени от родната им страна. В 1967 г. Израел завладя допълнителни арабски територии, чиито население беше подложено на различни репресии: депортиране, арести - през 1992 година 15 хиляди палестинци се оказаха зад решетките по политически причини! – опити от специално обучени групи убийци за ликвидиране на видни опозиционери, взривяване на домове, експроприация, безкрайни заяждания. И всичко това става пред очите на световната общественост, която въпреки, че не изразява одобрение, продължава да търпи. В края на краищата, еврейският народ, преживял “холокоста”, се нуждае от родина, където би могъл да се предпази от нов геноцид! Да, и какво представляват страданията на палестинците в сравнение със страданията, понесени от евреите при Хитлер!

Без масирана помощ отвън държавата Израел е жизнено неспособна. Главните източници за нейното функциониране са: официално заявената помощ на САЩ, поддръжката на световното еврейство и немските “компенсации”. Към 1992 година ФРГ е изплатила на Израел (също и на еврейските организации), съгласно официалната статистика, 85,4 милиарда немски марки. Действителните цифри са значително по-високи. Тук трябва да се споменат и немските безплатни доставки на различни стоки. Наум Голдман, дългогодишен председател на Световния еврейски конгрес, в книгата си “Еврейският парадокс” пише:

”Без немските компенсации, които бяха изплатени в първите 10 години след основаването на Израел, държавата нямаше да може да развие и половината от съществуващата сега инфраструктура: целият железопътен парк, всички кораби, всички електростанции, а също така по-голяма част от промишлеността е от немски произход.”

Имунитетът на евреите срещу критиката

До 1945 година се разрешаваше да се критикуват евреите, сега - не. Всяка, даже и най-внимателната критика на еврейството или ционизма - например, за прекомерно голямо влияние на СМИ, или за надменно поведение на Централния съвет на евреите - мигновено се неутрализира с помощта на полицейската палка Освиенцим по следния начин: който критикува евреите се явява антисемит; Хитлер също е бил антисемит и, както знаем, е убил 6 милиона евреи; следователно всеки, който критикува евреите, се стреми към нов холокост. Колкото и да е примитивна тази аргументация, тя е изключително действена до ден днешен.

Обявяване извън закона на всеки национализъм, освен еврейският

Евреите са нашето нещастие!

Ако отначало палката Освиенцим беше вдигана над немците, то сега тя все по-често се надига и срещу други народи от Европа и останалия свят. Типичната аргументация за подобни действия звучи по следните начини:

- Когато Хитлер убиваше евреите с милиони, светът наблюдаваше това и бездействаше. Нито Запада, нито Съветите, нито международния Червен кръст, нито Ватикана – никой не заклеяваше позорното убийство на един народ, никой не се опита да спаси евреите, въпреки, че всеки знаеше с какво се занимават нацистите. Следователно за “холокоста” е виновен целият свят.

- Тъй като немците приеха тогава унищожението на евреите без съпротива, то те са длъжни днес да изкупят своята вина и всички желаещи да емигрират в Германия от другите краища на света, особено евреите, да бъдат приемани без възражения и веднага да им се обезпечи помощ. Ако им бъде отказано, то това ще означава, че в Германия отново “надига глава” нацизмът

- Всеки национализъм, освен еврейският, е крайно опасен, тъй като той може много лесно да премине в расизъм, а следователно таи в себе си опасност от нов холокост. Националист е всеки, който е против масовите преселения на мюсюлманите и цветнокожите народи в Европа и Северна Америка.

И така, “холокоста” води практически до това, че белите, християнски нации повече нямат никакви права да съхранят своята идентичност. Техният морален дълг е да се смесят с другите раси и да им позволят, без да възразяват, да ги настигнат и изгласкат в “глуха улица”.

Какво? Вие не сте съгласен? Вие възразявате? Тогава не сте ли нацист?

III. Ревизионистите

Днес всеки знае, че съществува група от хора, които радикално поставят под съмнение легалните представи за съдбата на евреите в Третия Райх. Тези хора се наричат “ревизионисти”, или по-точно “ревизионисти на холокоста”. СМИ с убийствена ненавист ги ругаят, наричат ги “клеветниците от Освиенцим” и, без много да се замислят, ги вкарват в един кюп с “десните радикали”. Ако попитате един среден гражданин какво, всъщност, утвърждават ревизионистите и на какво се опират в своите разсъждения, то той няма да може да ви отговори нищо. И това е съвсем нормално, тъй като на намиращите се под строг и тотален контрол СМИ е забранено да съобщават поне нещичко от аргументите на ревизионистите. Затова много хора остават със съвършено изкривени представи, мислейки, че ревизионистите просто отричат страданията на евреите по време на Втората световна война. В действителност никой не спори за това, че значителна част от евреите по време на господството на НС бяха хвърлени в КЛ, че значителна част от тях умряха от епидемии и изтощение. Никой не поставя под съмнение факта, че евреите бяха разстрелвани, най-вече на източния фронт.

Евреите са нашето нещастие!

Ревизионистите оспорват следните три пункта:

1. Че съществува план за физическото изстребване на евреите.
2. Че са съществували “газови камери” и “лагери на смъртта”, построени специално за унищожаване на хора.
3. Че по време на господстващия национал-социализъм са били убити от 5 до 6 милиона евреи.

Не е вярно твърдението, че ревизионизмът е “дяснорадикално” движение, тъй като той въобще не се явява като идеология. Той, както казва Робер Форисон, е метод. Ревизионистите препроверяват официалните версии за “холокоста” с помощта на такива средства, които се считат за общопризнати при използването им при други периоди от историята. Има случаи, когато някои ревизионисти, в своята политическа ориентация, наистина се отклоняват на дясно, обаче какво отношение има това с истината или лъжата в техните научно обосновани изводи? Дали една нова планета е открита от консерватор, либерал, социалист или комунист няма никакво значение за самото откритие. Впрочем, понякога се наблюдават и знаменателни факти. Така например, един виден ревизионист на холокоста дойде от ляво. Това е Пол Расин – участник във френската Съпротива, социалист и бивш лагерист от Бухенвалд и Дор-Мителбау.

Ако се разгледа по-внимателно кампанията, която кликата на СМИ води срещу ревизионистите, то пред нас веднага ще се открият множество “забележителности”. Преди всичко, ревизионистката литература целенасочено е лишавана от всякаква достоверност. Тя, виждате ли, наподобява нещо, като налудничавите заявления на някои, които се опитват да докажат, че Земята е център на Вселената. И ревизионистите страдат от това грубо вмешателство. Но, в такъв случай, защо се отнасят така с тях? Нима мъкнат в съда всеки, който оспорва обикалянето на Земята около Слънцето? По странен начин тези “безмозъчни чудаци” се оказват опасни за ръководещите касти на “западната демокрация”, като че ли те са в състояние да разтресат нейния фундамент. Така Патрик Банере пише по повод осъждането на председателя на Националната партия на германия, ревизиониста Гюнтер Декарт: “Ако разбиранията на Декарт за холокоста са верни, то това означава, че Федерална Германия е основана с лъжи. Всяка реч на президента, всяка минута мълчание, всяка книга по история биха се оказали лъжа. Отричайки унищожението на евреите, той оспорва легитимността на Федерална Германия.”

Но възможно ли е група побъркани да заплашват устоите на Федералната Република? Не, господа журналисти, във вашите аргументи има нещо подозрително. Или ревизионистите са “побъркани хора” – тогава те не са опасни и вие ще трябва да приберете наточените пера и да ги оставите на мира, или те действително са опасни за господстващия на Запад строй. Тогава те никак не са “побъркани хора”! Изберете един от тези два варианта, колкото и да изглеждат несъвместими.

Евреите са нашето нещастие!

Цялата тази работа е крайно поразителна поради простата причина, че “отричащите” (по-точно е да се каже “опровергавашите”) “холокоста” биват преследвани от законите на много страни. Като основание за такова нахално вмешателство на правосъдието в сферата на свободните изследвания послужи приетият в 1990 година във Франция така наречения “Loi Gayssot” (Закон Гайсо”) Във ФРГ ревизионистите се привикват в съда съгласно § 130 на Наказателния кодекс (разпалване на национални вражди), § 131 (разпалване на класова ненавист) и § 189 (оскверняване паметници на починали). В средата на 1996 година се забелязва началото на няколко стотици съдебни процеси срещу известни ревизионисти. В Австрия за подобен “лов на вещици” служи приетият в 1992 година така наречен “закон”, забраняващ подновяване на всякаква НС дейност.

Всички тези закони противоречат на конституционното право за свободно изразяване на мнение. Противозаконна е и съдебната практика, основана на тези закони, лишаваща подсъдимия от всякаква възможност да докаже своите основания, когато заключенията на експертите за техническата невъзможност за извършване на масовите убийства, се блокират от препращания към “очевидността” на холокоста.

Въобщо гротескно изглежда твърдението, че юристите имат правомощията да решават спорни исторически въпроси. Да вземем един пример. Мюнхенският учен Хербърт Иллиг в своята книга “Живял ли е някога Карл Велики?” отрича съществуването на Карл Велики, а целия период от време между 614 и 911 година обявява за фантастичен. Всичките тези 297 години заедно с действащите през този период исторически фигури, според Иллиг, са измислени с политическа цел. В качеството на доказателство той представя отсъствието на архитектурни паметници от тези, така наречени, “тъмни векове”. Не вниквайки по-нататък в съдържанието на книгата, можем да кажем, че, ако всичко, което е писано в нея не струва нищо, то тя следва да се игнорира. Да, но ако авторът изведнъж се окаже прав, тогава той трябва да бъде обявен за гений. Но тук има и трети вариант – Карл Велики, все пак, е живял, но не е извършил много от преписаните му героични постъпки. В този случай книгата на Иллиг може да повлияе плодотворно на историографията, показвайки й, колко е важно да не се доверяваме на първоизточниците, а да ги проверяваме.

Както и да се разглежда случаят с книгата на Иллиг, едно нещо е съвършено очевидно: нито един следовател няма да се занимава с него заради неговите писания. На никой няма да му дойде мисълта да го поставя зад решетките за това, че той отрича “изтребването на цял едни народ”; това именно прави авторът, отричайки съществуването на Карл Велики, на когото се преписва изтребването на езичниците-сакси.

Казано накратко, Карл Велики може да се изучава безнаказано, а съдбата на евреите по време на Третия Райх – не. Всеки мислещ човек тук може да си каже: истина, която е необходимо да бъде защитавана с помощта на Наказателния кодекс, без да бъде проверена отвсякъде, може да се окаже лъжа.

IV. Какво всъщност се е случило?

Евреите са нашето нещастие!

Преди да се обърнем към убедителния “холокост” – под който, повтаряме, се разбира целенасоченото масово унищожаване на евреи с помощта на газ – е необходимо, в общи черти да опишем това, което безспорно е ставало с евреите по време на Третия Райх.

Политиката на НС работническа партия на Германия спрямо евреите е била, от самото начало, насочена към постоянното намаляване на еврейското влияние в Германия и принуждаване на по-голяма част от тях към емигриране от страната. За първото е послужил цял пакет от постановления и закони, приет още в 1933 година, които, с помощта на високи квоти, ограничавали броя на евреите сред адвокатите, лекарите и т.н., а също така стеснявали гражданските и политическите им права. В крайна сметка, до 1938 година, този процес протичал без употреба на насилие. До “кристалната нощ” нито един евреин не е бил изпратен в лагер за това, че е евреин. Той е можел да попадне там единствено, ако се е проявил като военно-политически противник на НС режима или ако е извършил наказателно углавно престъпление.

За да пуснат в действие механизма за еврейската емиграция, НС тясно сътрудничели с ционистки организации, заинтересувани в насочване на колкото може повече евреи към Палестина. Тази съвместна национал-социалистическа-ционистка дейност е документирана във всичките ѝ нейни части и публикувана от много автори. Тя, както ни е известно, никога и с нищо не е оспорвана.

Англичаните се противопоставяли на преселването на евреите в Палестина и затова то се осъществявало твърде бавно. Много от немските евреи избирали други страни за емиграция. Те предпочитали да емигрират преди всичко в САЩ, въпреки, че и по техния път постоянно възниквали препятствия.

Към 1941 година потискащо мнозинство от немските и австрийски евреи се оказаха в изгнание. В същата тази година започна депортацията на евреите в трудовите лагери и гетата. Като основание за това послужи: първо – недостигът на немска работна сила, тъй като мнозинството от мъжете беше изпратено на фронта, второ – евреите безспорно започнаха да стават опасни за нацистката държава. Евреинът Арно Люстигер, боец от тогавашната Съпротива, преживял много лагери, съобщава с гордост, че във Франция 15 % от операциите, проведени от Съпротивата са проведени от евреи. Евреите тогава са представлявали по-малко от 1 % от населението на Франция. Комунистическата ционистка организация “Червената капела”, нанесла огромни щети на немската армия, основно е включвала евреи.

Трябва да се отбележи, че в много други страни подозрителните национални малцинства са били интернирани с несравнимо по-малки основания. Например в САЩ немалко японци, даже притежаващи американски паспорти, са били затваряни в лагери. При това, както призна по-късно Роналд Рейгън, не е бил регистриран нито един случай на шпионаж или диверсия от страна на американските японци.

В страните окупирани от Германия евреите са страдали от депортацията съвсем не еднакво. Особено жестоко са се отнасяли с тях в Холандия, откъдето са били изгонени

Евреите са нашето нещастие!

около две трети. От Франция, обратно, както свидетелства Серж Кларсфелд, били депортирани 75721 евреи, което съответства примерно на 20 % от еврейското население на Франция. Но много от тях били депортирани не по причина на тяхната вяра или расова принадлежност, а защото те са участвали в Съпротивата или са нарушили някои наредби или закони. По тази причина са били депортирани и много неевреи. Незначителна част от евреи е била подложена на депортация от Белгия.

В лагерите е имало плашещо висока смъртност, главно поради болестите. Особено опасен за хората е бил петнистият тиф, разпространяван от въшките. За борба против тях започнали да използват инсектицида Циклон Б.

В Освиенцим, най-големият КЛ, петнистият тиф се разризал особено масово в края на лятото и есента на 1942 година. Епидемията достигнала своя пик между 7 и 11 септември, когато ежедневно умирали средно по 375 лагеристи. През януари смъртността намаляла до 107 човека на ден, а през март отново се покачила на 298.

В лагерите на запад положението стана много бедствено през последните месеци от войната, когато умряха десетки хиляди хора. В резултат на бомбения терор от страна на съюзниците беше напълно разрушена инфраструктурата, унищожени продоволствени и лекарствени складове. В лагерите положението стана критично относно храна, лекарства и подслон. Чък Егер – летецът, който пръв преодоля звуковата бариера – пише в своите мемоари, че тогава неговата ескадрила е получавала заповеди да унищожават всичко, което се движи. “Не беше така лесно – пише той – Германия да бъде разделена на невинни граждани и на военни. Например селянинът със своята картофена нива хранеше немската армия.”

По този начин съюзниците целенасочено, с помощта на страшна война, която водеха от въздуха, предизвикаха страшен глад, а след това лицемерно се вживяваха в ролята на съдия над победените, обвинявайки ги за това, че в КЛ са хранили лошо нещастните лагеристи.

Особено ужасно положение заварили британските военни части през април 1945 година в Берген-Белзен, където им показали хиляди непогребани трупове и “живи скелети”. Пропагандата и досега използва направените там снимки като доказателство за съществуването на “холокоста”. Обаче фактите говорят друго.

Комендантът на лагера Йозеф Крамер с всички сили е протестирал срещу приемането на нови групи концлагеристи в препълнения лагер, но безуспешно. Вместо интернираните от източните лагери да бъдат просто оставени на Съветите, те били евакуирани на запад и разпределяни по съществуващите там лагери, за да не може нито един войник и нито една работна ръка да попадне в ръцете на Червената армия. Ешелоните с концлагеристи били постоянно бомбардирани по пътя, евакуацията обикновено се проточвала със седмици и много от лагеристите намерили смъртта си в онази люта зима. В лагерите, в които били приети оцелелите по пътя, положението от ден на ден ставало все по-драматично.

Протестите на Крамер останали нечути. В Белзен, по това време свирепствали

Евреите са нашето нещастие!

дизентерията и тифът, а възможностите за изхранване на затворниците ставали все по-малко. Какво е трябвало да направи Крамер? Да пусне лагеристите на свобода? Но кой е можел да ги изхранва на свобода? А епидемията най-вероятно щеше да обхване и гражданското население. Трябваше ли той да пусне заедно с политическите задържани и рецидивистите, които щяха да се нахвърлят върху мирното население? Той самият е имал възможност да избяга в Южна Америка, отнасяйки със себе си лагерната каса. Но той не направил това; той се доверил на британското благородство и скъпо заплатил за това. В пресата той бил заклеймен като “хитрецът от Белзен” и чрез съдебен фарс бил осъден на смърт.

Също така и в други лагери по-голяма част от жертвите са дадени в края на войната. В Дахау от януари до април 1945 година са умрели 15 389 човека, а през цялото останало време от войната – 12 060.

Трагичното положение в лагерите беше неизбежно вследствие краха на Германия и то нямаше нищо общо с някакъв планиран геноцид. А какво да кажем за бомбената война на съюзниците срещу мирното население на Германия (и Япония). Само в Дрезден са били убити 260 000 мирни граждани. В една нощ там са били убити осем пъти повече хора отколкото в Дахау през цялата война и при това по най-ужасен начин.

Евреи, разбира се, са умирали и извън пределите на КЛ. В гетото на Лодз от есента на 1939 година до есента на 1944 година са умрели, съгласно еврейски източници, 43 411 човека. Във варшавското гето до началото на въстанието (пролетта на 1943 год.) са регистрирани 26 950 смъртни случая. Част от хората, разбира се, са починали от естествена смърт, но болшинството от тях – в резултат на военните действия и евакуацията.

И така: евреите пострадаха тежко по време на Втората световна война, те понесоха големи човешки загуби. Обаче няма такава война, в която да не страдат и да не загиват хора. В Дрезден 250 000 човека, в течение само на една нощ, загинаха в страшни мъки – изгоряха или бяха погребани под развалините; в Ленинград стотици хиляди руснаци умряха от глад; 180 000 човека загинаха при потушаването на Варшавското въстание. Тежко страдаха не само попадналите в КЛ, но и руските, и немските войници на фронта. Всъщност, наистина ли страданията на евреите така силно превъзхождат, в процентно отношение, загубите на другите народи? С отговора на този въпрос ще се заемем ние сега.

V. Кой излъга веднъж...

Ако разпространените от ортодоксалните историци в течения на десетилетия заявления и изчисления се разгледат под лупа, то ние ще открием, че в тях цари ужасна бъркотия и че официалните версии постоянно са се променяли – като в романа на Джордж Оруел “1984”. Ето няколко забележителни факти:

A. Брой на жертвите в Освиенцим

Евреите са нашето нещастие!

В най-големите КЛ, устроени от НС, са измрели:

- 9 милиона човека, според филма “Nuit de Brouillard” (Нощ и мъгла);
- 8 милиона човека, съгласно публикуваното в 1945 година съобщение на френското Водомство по разследване на военните престъпления;
- 7 милиона човека според показанията на лагериста Рафаел Фейделсон;
- 6 милиона евреи, съгласно еврейския издател Тиберий Крамер;
- 5 милиона човека, от тях 4,5 милиона евреи, съгласно “La Monde” от 20 април 1978 година;
- 4 милиона човека, съгласно Нюрнбергския съд;
- 3,5 милиона отровени с газ, от тях 95 % евреи (много други умрели по други причини), съгласно кинорежисьора Клод Ланцман;
- 3,5 милиона човека, от тях 2,5 милиона отровени с газ до 1 декември 1943 година, съгласно признанията на първия комендант на Освиенцим Рудолф Хес;
- 2,5 милиона човека, според показанията на лагериста Рудолф Врба;
- 2,3 милиона убити евреи и хиляди неевреи, съгласно показанията на есесовеца Пери Броуд
- 1,5 – 3,5 милиона евреи отровени само между април 1942 г. и април 1944 г., съгласно заявлението на израелския “експерт по холокоста” Иехуд Бауер, направено в 1982 година;
- 2 милиона отровени с газ евреи, съгласно показанията на Люси Давидович;
- 1,6 милиона човека, от тях 1 352 980 евреи, съгласно изявлението на Иехуд Бауер, направено в 1989 година;
- 1,5 милиона човека, съгласно заявлението на полското правителство, направено в 1995 година;
- около 1,25 милиона човека, от тях 1 милион евреи, съгласно изявлението на Раул Хилберг;
- 1-1,5 милиона човека, съгласно изявлението на Ж.К.Пресак, направено в 1993 година;
- 800-900 хиляди човека, съгласно еврейския историк Хералд Рейтлинг;
- 775-800 хиляди човека, от тях 630 хиляди отровени с газ евреи, съгласно изявление на Ж.К.Пресак, направено в 1993 година;

Евреите са нашето нещастие!

- 670-710 хиляди човека, от тях 470-550 хиляди, отровени с газ, съгласно изявление на Ж.К.Пресак, направено в 1994 година

Както виждаме, броят на жертвите, с течение на годините ,усърдно намалява. И в същото време общият брой на жертвите на “холокоста” от 5-6 милиона въобще не се променя. От тези 5-6 милиона могат да се коригират стотици хиляди, даже милиони, но бройката им винаги остава една и съща. Такава е математиката на “холокоста”!

Върху какви документи, върху какви разкопки на масови гробове се опират привържениците на холокоста, за да не намаляват броя на жертвите? На никакви! Всички приведени по-горе цифри са чиста измислица, без ни най-малко отношение към документираната реалност на лагера Освиенцим. По разчетите на ревизионистите, там са умрели около 150 хиляди евреи (Форисон) или 160-170 хиляди (Матоньо), от тях отровени с газ – нула. Епидемиите, и на първо място, петнистият тиф, са били главната причина за тази ужасно висока смъртност.

Б. Сапун от евреи

На Нюрнбергския процес от руска страна заявиха, че от мазнината на убити евреи немците са произвеждали сапун. Тази пошла и страшна приказка, регулярно, в течение на десетилетия се шири из световната преса, подобно на чудовището от езерото Лох Нес. С поетично вдъхновение тя бе украсена от Симон Визентал. “Последната неделя на март (1946 г.) в румънската преса се появи уникално съобщение: в малкото румънско градче Фолмигени тържествено беше извършена церемонията по погребението на еврейското гробище на 20 сандъка със сапун... На сандъците имаше надписи R.J.F – “чиста еврейска мазнина”... В края на 1942 година за първи път се появи страшният израз “транспорт за сапун”. Това беше във Варшавското воеводство, а фабриката се намираще в Галиция, в Балзец. В тази фабрика от април 1942 год. До май 1943 год. Са били преработени 900 000 евреи на сапун... Културният свят трудно може да разбере с какво удоволствие нацистите и техните жени са се отнасяли към този сапун... Във всяко парченце те виждали някакъв трик, с помощта на който там може да е скрит някой евреин – потенциален втори Фройд, Айнщайн или Ерлих... Погребението на този сапун... изглеждало , някак си, противоестествено. Пленителната тъга, скрита в този малък предмет за ежедневно ползване, може да разбие даже вкаменените сърца на хората от ХХ век. В атомния век завръщането към тъмнината на магьосническата средновековна кухня въздейства като истинско привидение. И всичко това е истина!”

В 1990 година израелският “експерт по холокоста” Шмул Краковски” събщи, че сапунът от евреи е измислица. С неподражаемо нахалство той добави, че тази приказка е съчинена от самите немци, за да причинят на евреите душевни страдания!

В. Методите за изстребване на евреите

От литературата за “холокоста” може да се разбере, че убийствата на евреи са се осъществявали по следните начини:

Евреите са нашето нещастие!

- в Освиенцим и Майданек с помощта на инсектицида Циклон-Б; в Майданек частично с въглероден окис (отровен газ от недогорели въглища);
- в Хелмно чрез вкарване в затворен автомобил на отровни газове;
- в Белзец, Собибор и Трешлинка с помощта на отровни газове от дизелов двигател;
- на Източния фронт в газови автомобили и с помощта на масови разстрели.

Проследявайки по години историята на “холокоста”, започвайки от 1942 година, можем да се натъкнем на потресаващи неща. С голяма нагледност там са описани безбройни начини на убийства, за които в по-късната литература не е проронена и дума. Мълчанието е пълно. Ето някои от тях:

а) пневматичен чук

Методът е описан в съобщение на полската Съпротива по следния начин: “Когато наказателната бригада се заемаше с работа, тя отиваше в двора, където се извършваха екзекуциите с помощта на пневматичен чук. Довеждаха затворниците един след друг в двора, голи и с вързани ръце. По пътя, зад тях, задействаха пневматично приспособление. Под действието на състен въздух, чукът удряше черепите им и ги разбиваше на парчета.”

б) електрически вани

Отново по съобщение на полската Съпротива, позовавайки се на показанията на осъден офицер от СС: “Екзекуциите се извършваха в извън служебно време. По 2500 човека бяха принуждавани да влизат в камера пълна с вода, в която пускаха електрически ток.”

в) електрически конвейер

За този метод съобщава вестник “Правда” пет дни след освобождаването на Освиенцим (2 февруари 1945 г.): Те (немците) изравниха хълма в източната част на лагера, скриха и унищожиха всички следи от конвейера, на който стотици хора бяха едновременно убивани с електрически ток.”

г) атомна бомба

По време на Нюрнбергския процес американският обвинител Роберт Джексън изрече следното: “В малко временно селце, което било построено специално за тази цел, са били убити 20 хиляди евреи. С помощта на ново изобретено средство за унищожение 20 хиляди човека са били унищожени почти мигновено и то така, че от тях не е останало нищо, никаква следа. Взривът е образувал температура от 400-500⁰С и така е разрушил хората, че от тях не е останало нищо.”

д) живо изгаряне

Съреите са нашето нещастие!

Ели Визел, получил в 1986 г. Нобеловата награда за мир, е бил от пролетта на 1944 г. до януари 1945 г. интерниран в Освиенцим. В 1985 г. излезе книга с неговите лагерни разкази “La Nuit” (Нощ) и в нея няма нито една дума за ГК, въпреки, че по време на неговото заточение там трябва да са били унищожени 400 хиляди евреи. Но в немския превод на книгата ГК изплува като по вълшебство, дотолкова доколкото на френски пише “крематориум”, а преводачът пише “газова камера”. Унищожаването на евреите Визел описва по следния начин: “Недалече от мястото, където се намирахме, палеха огън в една яма. От нея се издигаха гигантски пламъци, изгаряха нещо. Към ямата се приближи закрит камион и изсипа в нея своя товар. Това бяха малки деца. Бебета! Да, аз видях това със собствените си очи... Деца – в огъня! (Никак не е чудно, че и досега сънят бяга от моите очи.) Нататък ни поведоха и нас. Малко по-надалече имаше яма с по-големи размери – за възрастни. “Татко, - казах аз – ако с нас стане същото, аз не искам да чакам. Аз ще се хвърля върху електрическите жици. Това е по-добре, отколкото безкрайните мъки в огъня”

За това, как с помощта на чудо Ели е успял да избегне “огъня” ще разкажем по-късно.

е) пара

През декември 1945 година на Нюрнбергския процес в протоколите беше записано: “Всички жертви (в Треблинка) бяха длъжни да свалят дрехите и обувките си, които веднага бяха отнасяни. След това жертвите, първо жените и децата, бяха подгонвани към камерата на смъртта... Пълната до отказ камера беше затваряна херметично и в нея пускаха гореща пара... съгласно появилите се съобщения, в Треблинка са били убити много стотици хиляди евреи.”

ж) задушаване чрез изсмукване на въздуха от камерата

За този метод, прилаган понякога в Треблинка, съобщава съветският еврейин Василий Гросман.

з) негасена вар

Според показанията на Ян Карски, евреите в Белзец били унищожавани по следния начин: “Подът на вагоните беше посипан с дебел слой бял прах. Това беше негасена вар. Всеки знае какво става, когато в нея попадне вода. Попадайки върху тялото, негасената вар го разяжда бавно до кости... Вече се свечеряваше, когато 45 вагона (аз лично ги преброих) бяха препълнени. Влакът, пълен със страдаща човешка плът, се движеше и виеше диво, като прокълнат.”

и) човешка мелница

Съвсем различно е било унищожаването на евреите в Белзец съобщава докторът по философия Стефан Шенде: “Човешката мелница (Menschenmuhle) имаше примерно 7 километра в диаметър... Натъпканите до отказ влакове с евреи влизаха в тунела и попадаха в разположени под земята площадки за екзекуция... Съблечените до голо евреи биваха вкарвани в гигантски зали, в които на един път се събираха няколко

Евреите са нашето нещастие!

хиляди човека. Залите имаха метален под, който можеше да се спуска. Той, заедно с хилядите евреи, се спущаше в разположени под него басейни, докато стоящите на металните скари не потънеха във водата. Когато всички евреи, стъпили на металните скари, бяха вече във водата, в нея се пушаше електрически ток. След няколко мига всички евреи, хиляди, бяха мъртви. Тогава металният под се издигаше нагоре. На него лежаха труповете на убитите. Включваха отново тока и металният под се превръщаше в крематориум, нажежаваше се до бяло, докато всички трупове се превърнат в пепел... Всеки влак превозваше от 3 до 5 хиляди, а понякога и повече евреи. Имаше дни, в които по железопътното разклонение за Белзец преминаваха по 20 и повече такива влакове. Съвременната техника при нацисткия режим достигна своя триумф. Проблемът, как да бъдат унищожени милиони хора, беше решен”.

к) удавяне

Според съобщението на израелския “експерт по холокоста” Иехуд Бауер, голяма част от намиращите се 144 хиляди румънски евреи в Одеса са били удавени. За този начин на убийство също така съобщава и нелегалната агенция по печата във Варшавското гето, позовавайки се на Бабий Яр; “В Киев не остана нито един жив евреин, след като немците удавиха цялото еврейско население в Днепър.”

л) хлорен газ, разстрелване на конвейер, вряла вода, киселина

Твърди се, че с помощта на тези средства са убивали в Треблинка.

За всички тези истории съвременните привърженици на “холокоста” не искат да знаят нищо, въпреки, че по своето време всички те са били потвърдени от “заслужаващи доверие свидетели”, за разлика от ГК, съмненията в които е забранено от закони в много страни на свободния западен демократичен свят.

Г. Къде са се намирали “газовите камери”?

След като камерите с гореща пара, мелниците, вагоните с негасена вар и т.н. били благополучно заменени с ГК, сред историците с десетилетия съществува разпра по въпроса къде са били разположени те.

а) първа фаза

Всеки, или почти всеки КЛ имал една или повече ГК – така се твърдеше през първите години след войната. На Нюрнбергския процес лагерният лекар на Дахау даде следното показание: “ГК бяха готови в 1944 година и д-р Рашер ми предложи да ги изпитам с първите няколко жертви. От 8-9 екземпляра, вкарани в камерата, трима показваха признаци на живот, а останалите бяха мъртви. Техните очи бяха червени, а лицата подути.”

Нагледно описание на ГК в Бухенвалд дава “заслужаващият доверие” свидетел Чарлз Хаутер: “Бързото изстребване изискваше специална техника. Няколко особено добре конструирани камери имаха колони от прозрачен материал, в които се образуваше газ и след това излизаше навън през стените. Другите бяха по-прости, но всички те

Евреите са нашето нещастие!

изглеждаха великолепно. Можеше лесно да се разбере, че бяха строени с голямо удоволствие. Планирани отдавна те бяха изпълнени с всички технически достойнства. Това бяха частите на лагера, конструирани с особена любов.”

Лагерният лекар Пърси Трайт от Равенсбрук даде следните показания: “Аз си спомням, че много поляци бяха убити с изстрел в тила. Но, тъй като, тези разстрели преминаваха шумно и винаги съществуваше възможност в огъня да попаднат все още живи, аз се позамислих за някой по-приличен начин за убиване и това беше ГК.”

Нещо нечувано се е вършело в замъка Хартхайм под Линц (Австрия), където били отровени от 1 до 1,5 милиона човека. Ще цитираме самопризнанието на коменданта на Маутхаузен Франц Цирайс.: “Групенфюрерът от СС Глюк заповяда слабите затворници да бъдат обявени за душевноболни и да бъдат отровени с газ. Така бяха убити от 1 до 1,5 милиона човека. Това място се нарича Хартхайм, то е разположено на 10 км. От Линц.

б) август 1960 г.: на територията на стария райх газови камери не е имало

През август 1960 г. ръководителят на мюнхенския Институт по съвременна история Мартин Брошат пише: “Нито в Дахау, нито в Берген-Белзен, нито в Бухенвалд евреи и лагеристи от други народности не са били убивани с газ... Масовото унищожение на евреите с газ започна в 1941-42 г. и се извършваше изключително само в специално избрани за това и снабдени със съответните технически устройства места, на първо място на окупираните полски територии (но не в стария райх); в Освиенцим, Собибор, Треблинка и Белзец.”

Забележителното е, че в разказа на Брошат отсъства Майданек – снабден с ГК лагер. Казвайки “на първо място”, той, вероятно, е искал да остави въпроса открит – кой знае, може би в Маутхаузен (Австрия) и в Щуттхоф/Натцвайлер (Елзас) ГК може и да се окажат? Що се отнася за “стария райх” (в границите на 1937 г.) то там, уверено заявява Брошат, убийства с помощта на газ не са извършвани.

в) 1983 г. завръщане на газовите камери на Запад

В колективния труд на Когон, Лангбайн и Рюкерл “НС убийства с помощта на отровен газ” ГК от 1983 г. празнуват своето завръщане в Равенсбрук, Заксенхаузен, Щуттхоф и др. Наистина, масови отравяния сега вече там не са се извършвали – само неголеми експерименти с няколко хиляди жертви. Така беше постигнат компромис между позицията на Брошат и холокостниците-фундаменталисти. Авторите са се отказали единствено от ГК в Бухенвалд.

В резултат на тези невероятни противоречия възникват съмнения в безусловната истинност на всички тези изфабрикувани, блуждаещи и нещастни версии за “холокоста”, които винаги се опират на “заслужаващи доверие очевидци”. Този, който се съмнява и живее в демократична германия, в демократична Австрия, в демократична Франция, в демократична Швейцария, нека остави своите съмнения само за себе си, иначе може да бъде сигурен, че е с единия крак в затвора. За образ на

Евреите са нашето нещастие!

днешната демокрация най-добре от всичко приляга действията на познатите ни три маймуни, първата от които не говори, втората не вижда, а третата не чува нищо.

VI. Доказателствата за съществуването на “холокоста”

В края на юни и началото на юли 1993 година във вестник “Велт” се появи съобщението “Девет години в затвора без вина”.

“28 юни 1993 (Асош.прес). Осъденият отначало на смърт, а след това на доживотен затвор в американския щат Мериленд още тази неделя ще бъде пуснат на свобода. Тридесет и две годишният Кърк Блудуърс, лежал девет години в затвора, от които две в килия за смъртници, е бил обвинен в това, че през 1984 година е изнасилвил и убил девет годишно момиченце. Проведената съдебно-медицинска експертиза (сперма и т.н.) показала, че Блудуърс не е извършил престъплението, обаче е бил осъден на смърт на основание показанията на петима свидетели, които потвърждават, че са го видели в момента на извършване на престъплението”.

Този случай убедително показва това, което е известно на всеки юрист, а именно - показанията на свидетелите е необходимо щателно да се проверят с помощта на експерти. Свидетелите могат да лъжат или да бъдат несъзнателно заблудени. Доказателството с помощта на свидетели се счита за най-слабото от всички видове доказателства.

Това, което е необходимо да се извърши при едно отделно обикновено убийство, трябва задължително да бъде извършено в случай, при който става дума за стотици хиляди или даже милиони човешки жертви. В тази насока, тези помещения, които бяха наречени “газови камери”, трябваше още след края на войната да бъдат подложени на щателна експертиза. След това специалистите бяха длъжни да изчислят, могли ли са крематориумите – ако такива е имало в лагерите – да преработват такова количество трупове в “лагерите на смъртта”. В “чистите лагери на смъртта” - Треблинка, Собибор, Хелмно труповете отначало са били заравяни в земята, след това са ги есхумирали и, накрая, ги изгаряли под открито небе. Ако е имало подобни масови погребения на много стотици и хиляди човека, то те могат да бъдат намерени даже и след много години с помощта на добре планирани разкопки и аероснимки, които много добре показват местата на масовите гробове. Със същите методи си служат и сега американците в Босна.

Но нищо подобно не е било извършено след края на Втората световна война и осъждането на Германия. Научни изследвания относно ГК, крематориумите и възможните масови погребения така и не са се състояли. Също така не е била извършена нито една аутопсия на загинал затворник в КЛ с цел търсене на следи от отровен газ. Привържениците на теорията за изтребването (така официално се наричат защитниците на официалната версия за холокоста) са представили, доколкото ни е известно, само две съдебно-медицински експертизи, чрез които са искали да потвърдят масовите убийства, но и двете са претърпели пълно фиаско. Ето ги:

Съгласно проведена в Краков в 1945 г. експертиза са били открити следи от цианид в

Съреите са нашето нещастие!

косите на лагеристи от Освиенцим. Сега тази експертиза, първо не може да бъде възпроизведена – за разлика от експертизите на ревизионистите, които могат да бъдат възпроизведени във всеки момент – и, второ, даже и да е била вярна, то и тогава щеше да бъде лишена от каквато и да е доказателствена сила. Да допуснем, че в третия райх остриганите коси са били подлагани на промишлена обработка. Но в такъв случай те непременно е трябвало да бъдат обработени с циклон-Б, за да бъдат изчистени от инфекции. Да предположим още, че хората са били наистина тровени с газ, но, в такъв случай, не е ли безумие да се стрижат косите на жертвите след ГК, когато отровата е проникнала навсякъде и самата процедура на подстригване е опасна за живота на тези, които я извършват. В такъв случай, без съмнение, жертвите е трябвало да бъдат остригвани преди тяхното убийство.

Съгласно втората полска експертиза наблизо до Освиенцим в почвата е било открито голямо количество човешки останки. Няма никакви основания тази експертиза да се подложи на някакви съмнения, тъй като във втората половина на 1942 година в лагера е свирепствал петнист тиф и хилядите трупове на умрели лагеристи са били изгаряни. Единственият съществуващ там крематориум е можел да преработва не повече от 100 трупа на ден и ,освен това, много често е бездействал. Находката от човешки останки единствено доказва, че действително в Освиенцим са умрели много затворници. Масово и съзнателно изстребление на хора по този начин не може да се докаже.

Така ние се натъкваме на удивителен факт: обвинителите на Германия не са представили нито едно доказателство за “най-великото престъпление на всички времена”. Доказателства представят до сега само ревизионистите, но техните доказателства биват опровергавани от официалната версия за холокоста по всички основни пунктове.

VII. Документални доказателства за “холокоста”

А. Изходно положение

Ако по време на Втората световна война действително се целеше системното унищожаване на милиони евреи, то в такъв случай би трябвало да съществува специално изградена, с много клонове, организация, включваща в своя състав хиляди служаци. Операция от такъв мащаб е невъзможно да бъде осъществена без множество заповеди и инструкции. А в такава йерархическа държава, като третия райх, нищо не можеше да се направи без писмена заповед.

Затова, напълно естествено, е да се очаква намирането на цяло море от писмени доказателства за планомерното унищожение на евреите. Понякога защитниците на теорията за изстребването се държат така, като че ли наистина така стоят нещата. Така например, образцовата творба за “холокоста”, написана от Раул Хилберг, започва с такова въведение: “Материалите за своята книга Хилберг е събирал през целия си живот. Той се смята за най-добрия познавач на първоизточниците, повечето от които са всъщност и изпълнителите. Деянията на престъпниците се базират на всичко – доказателствата за своите убийства са скрепили стократно и хилядократно с печати и

Евреите са нашето нещастие!

подписи.”

Б. Водещ “експерт по холокоста” изпитва крайна нужда от доказателства

Ако жадният за знания читател започне да чете гореспоменатата образцова творба, която се нарича “Унищожението на европейските евреи”, то на него ще му се наложи да почака до 927-ма страница, преди да се натъкне на главата “Центрове на унищожението”, след това, прелиствайки още 100 страници, той ще намери описание на “процедурите на унищожението”. По този начин на Хилберг изписва 1027 страници, преди да се докосне до темата, изнесена на титулната страница на своя опус и да посвети на нея малко повече от 20 страници! Но и те – с жалко качество.

Обещанието от въведението за “стократно и хилядократно” скрепени доказателства за престъпленията се оказва блъф. Всичко, на което се опира Хилберг – това са показанията и признанията на изпълнителите; а също така и на съдебните постановки, също основани на свидетелски показания.

Любими свидетели на Хилберг са Курт Херщайн и Филип Мюлер. В следващата глава ние специално ще говорим за “свидетелите”, но показанията на тези двама “коронни свидетели”, ще покажем тук.

Курт Херщайн, офицер от медицинската служба на СС, в 1945 г., видимо се е самоубил във френски затвор. Той се явява главен свидетел по Белзец. В неговите “самопризнания”, както показва френският изследовател Анри Роже, има не по-малко от шест версии, които съществено се отличават една от друга. На едно място Херщайн заявява, че убитите с газ са били 20 или 25 милиона човека. В Белзец, според него, газовата камера е била с площ 25 м². Тя е била натъпквана с 70800 човека, т.е. по 2832 човека на 1 м². По-нататък Херщайн вижда планини от дрехи и обувки с височина 35-40 метра. Такива са показанията на Херщайн.

Хилберг на своите 20 страници не по-малко от 16 пъти цитира появилата се през 1979 г. книга на Филип Мюлер “Sonderbehandlung” (Особено обръщение). Той, на стр.207-208 от своята възмутителна халтура, която не е възможно да бъде четена без пристъпи на прилошаване, пише с епически размах, че през лятото на 1944 година в Освиенцим са били унищожавани много хиляди трупове на отровени с газ унгарски евреи. И това е извършвано ето така: труповете са били нареждани на слоеве в дълбоки ями и след това изгаряни до пепел с помощта на дърва. За допълнителен горивен материал служела мазнината изтичаща от труповете. Тя се стичала по време на горенето в изровени канавки, които водели до специален резервоар. Членовете на специалните команди (зондеркоманди) загребвали с дълги черпаци от горния слой на вече разтопената мазнина и поливали труповете, за да горят по-добре.

Всичко това, разбира се, е нечувано безобразие. Без достатъчен приток на кислород труповете в ямата въобще ни биха могли да горят, те могат само леко да се овъглят. Мазнината, доколкото я има, действително започва да изтича, но тя е първата, която изгаря и, ако, все пак, изтича в канавките, то първите искри се разпалват именно там. Въобще, даже и на най-развоятното съзнание, не може да се привиди следното:

Съреите са нашето нещастие!

дълбока яма, в нея горят дърва, на тях лежат трупове, подредени на слоеве, от които изтича мазнина, но тя не попада в огъня, а в особени канавки; наоколо бродят хора и с черпаци на дълги дръжки загребват от тази мазнина, поливат труповете и тогава те ярко избухват в пламъци.

На стр. 74 Мюлер ни ошастливява с още такива подобни дрънканици: “Понякога в крематориумите пристигаха есесовски лекари... Преди екзекуцията двамата лекари опипваха живите още мъже и жени, както при рогатия добитък. Опипваха бедрата и прасците, за да изберат за себе си “най-добрите парченца”. След разстрела избраните жертви бяха полагани на масите, лекарите изрязваха парчета от още топлата плът на бедрата и прасците и ги слагаха в предварително подготвените съдове. Мускулите на току-що застреляните още шаваха в конвулсии, свиваха се и потръпваха във ведрата, където ги поставяха, извършвайки кръгообразни движения.”

Ето такъв е “коронният свидетел” Филип Мюлер, когото Раул Хилберг цитира на 20 страници 16 пъти! За това, че няма никакви документи, говорещи за съществуване на план, целящ изстреблението на евреите, не може да премълчи дори и Хилберг. Но той дава дълбокомисленото си обяснение с думите: “Вождовете на нацизма вземат решение да изложат всичко необходимо в един акт!”

В. “Криминалните улики” на “специалиста по холокоста” Пресак

В 1993 година изпод перото на френския аптекар Ж. Клод Пресак излиза книгата “Крематориумите на Освиенцим”, която в свободната преса на свободния свят единодушно бе обявена за напълно опровергаваща ревизионистите. По-рано, в 1989 година, Пресак бе публикувал друг един опус – “Освиенцим. Техника и операции в газовите камери”, който беше едва забелязан от пресата.

Във въведението към втората книга Пресак апетитно обещава, че ще се опира не на разкази на свидетели, а на документи. Обаче, всеки път, когато става дума за ГК, Пресак се позовава на свидетели. Отсъствието на документи, доказващи поне един отровен с газ в Освиенцим, принуждава Пресак да търси косвени улики. Той ни представя документи, които се явяват за него “окончателни доказателства” за съществуването на ГК, а всъщност нямат никакво отношение към случая. Това е, например, представянето на една фирма по въпроса за поставянето на газоанализатори (по-подробно ние ще разгледаме този случай по-нататък).

На 80-та страница той представя заповед за техническо поставяне на херметическа врата и 14 душчета за крематориума в Биркенау. От това Пресак прави изводи, че вратата несъмнено е предназначена за ГК, а душчетата, които между другото били фалшиви, са имали за цел да заблуждават замаскираната ГК. Обаче вратата е можела да служи в крематориума с цел предпазване на работещите в него от силната температура или против изпълването на останалите помещения с неприятна миризма. Тази врата по никакъв начин не може да докаже съществуването на ГК. За това, че душчетата са били фалшиви, в документа не се споменава нито дума. А в самото съществуване на душеве в крематориума няма нищо противоестественно, тъй като

Евреите са нашето нещастие!

персоналът се е занимавал с изгаряне на умрели от тиф.

На стр.70-71 Пресак споменава за дървеното духало на ГК в крематориума на Биркенау. Ако духалото беше метално, разсъждава той, то щеше да се разяде от корозията или под действието на циклон-Б, който съдържа синилна киселина (циановодород). Обаче по-късно, продължава Пресак, там се появиха и метални духала: есесовците “подцениха опасността от корозия”.

А сега си представете следното: води се спор относно изстребването на милиони хора подобно на вредни насекоми и в качеството на доказателства за това позорно деяние “световно известният специалист по Освиенцим” ни предлага глупости от подобен род! Много ревизионистки изследователи, и особено Форисон и Матоньо, подлагат доводите на Пресак на унищожителен анализ. В 1996 година на немски език излезе сборник със статии на тази тема.

Г. “Немците са унищожили всички документи”

Ако попитате пазителите на ортодоксалната версия на “холокоста”, защо отсъстват документи, доказващи убийствата на евреи, то те ще ви отговорят, че немците са унищожили своевременно всички документи. Същото потвърждава и още един “основен свидетел”, бразилец по произход, есесовецът Пери Броуд, съчинил в британски затвор изчерпателни съобщения за масовите убийства в Освиенцим. На последната страница на неговите “Спомени” може да се прочете: “Във всяко служебно помещение на Освиенцим палеха огньове от папки с документи, а съоръженията, служещи за най-великите в историята на масовите убийства, бяха взривявани...”

Броуд беше освободен още в 1947 г., въпреки че британците имаха намерение да го обесят, или да го поставят до стената, тъй като всеки воюващ на страната на Германия, а особено есесовец, беше поставен извън закона. Съвсем очевидно е, че ранното му освобождаване от затвора беше отплата за “Спомените”, послужили за важен материал при внедряване на тогава още оформящия се образ на “окончателното решение”.

Обаче никакви “огньове от папки с документи” не е имало в Освиенцим, тъй като в “най-големия лагер на унищожението” се е съхранило огромно количество документи. В специалния архив в Москва се намират до 90 хиляди страници документи за строителното управление, т.е. на тази организация, който се е занимавала със строителството на крематориуми, а също така, както заявяват “експертите”, с ГК и разположението в крематориумите.

По време на дългите си пътувания в Москва през 1995 година, авторът, съвместно с изследователя Карл Матоньо проучи всичките 90 хиляди страници на тези документи. Една част от тях, 20 хиляди страници, представляват изготвени от немците копия на други документи, а 70 хиляди са оригинални. И в нито един от тях няма нито едно доказателство за убийства с помощта на газ. Това нас въобще не ни учуди, тъй като ако съществуваша подобни документи, то те щяха отдавна да бъдат представени

Съреите са нашето нещастие!

триумфално на целия свят. В този архив работеха още и Пресак с евреина от Британия Джералд Флеминг, но и двамата не намериха нито едно доказателство за съществуването на ГК.

Възражението, че немците са подбирали изобличаващите ги документи и са унищожавали само тях, е наивно. Представете си следната ситуация: есента на 1944 г. В Освиенцим всеки момент ще нахълта Червената Армия и, изведнъж комендантът Рихард Бер издава заповед: “Сортирайте всички документи, изберете от тях тези, в които се споменава за убийствата на евреи с газ и ги унищожете! Останалите документи оставете, нека си лежат!” Можете ли да си представите нещо подобно?

Съвсем очевидно е, че немците просто за захвърлили всички документи там, където те са се намирали. Те даже не са си и помислили, че те с нещо могат да ги уличат!

И в музея Освиенцим, и по другите архиви се съхраняват документи от Освиенцим. Общият им брой достига някъде към 120-150 хиляди страници. И в нито един от тях не съдържа и дума за отравянето на поне един еврей с газ.

Д. Документи, противоречащи на версията за изстреблението

Делата на привържениците на “холокоста” се влошават още повече от съществуването на множество документи, които опровергават официалната версия за “холокоста”.

Е. Триковете на привържениците на теорията за изстреблението

Обикновено историк, който се занимава с един или друг период от историята, събира документи свързани с този период, оценява ги, а след това, опирайки се на тях, строи своите предположение. В случая за “холокоста” тези поборници постъпват по напълно обратен начин. Те изхождат от аксиомата, че нацистите са убили с помощта на газ 6 милиона евреи, а след това се стараят да нагодят към тази аксиома някакви документи. Много естествено се налага тези документи да бъдат внедрявани насила, тъй като в тях нищо не се говори нито за унищожаване на евреи, нито за ГК. Често, в стремежа си да помогнат на своята кауза, те създават фалшиви или полуфалшиви документи. Ще разгледаме редица примери.

Ж. Фалшиви документи и документи със съмнителна автентичност

Ванзейските протоколи

С десетилетия се твърди, че на берлинската Ванзейска конференция от 20 януари 1942 г. е било взето решение за унищожение на евреите. При прочитане на нейните протоколи може да се открие, че в тях не е казана нито дума за физическо унищожение, а още по-малко за ГК. Говорено е само за “евакуация” и за “изселване”. Ортодоксалните историци си помагат в заблуждението с мисълта, че в тези думи е шифрована думата “изстребление”. По този начин на протоколите се преписва смисъл, който те не притежават.

Даже и да имаше в тях подобен смисъл, то къде може да се намери поне едно

Евреите са нашето нещастие!

доказателство, че той е бил приведен в действие и се е изпълнявал?

Същността на нещата се състои във факта, че даже съществуващи, тези протоколи са грубо фалшифицирани, както е доказано от Йоханес П.Ней. Фалшифицирането обслужва само тяхното съдържание. Например, в тях се споменава абсурден брой евреи, живели, като че ли, в Европа, а също така и редица формални несъответствия.

Впрочем, и самите привърженици на теорията за изстреблението отклоняват ванзейската “следа”. В “Канадски еврейски новини” (20 януари 1992 г.) Йехуд Бауер назовава този “документ”, който се споменава на всяка конференция по “холокоста”, “глупава история” (silly Story). Впрочем, целият техен клан от историци, подобно на папагали, непрекъснато повтаря такива “глупави истории”. Всички учебници са пълни с тях.

Документите от 28 юни 1943 г. за производителността на крематориумите в Освиенцим

За да докажат приказната производителност на Освиенцим, привържениците на теорията на изстреблението неуморно цитират написаното на 28 юни 1943 г. от ръководителя на строителното управление на Освиенцим Бишоф до своя шеф бригаденфюрерът от СС Камлер писмо, в което производителността на крематориумите в Освиенцим изглежда по следния начин:

- крематориум I; 340 персони,
- крематориум II и III; по 1440 персони,
- крематориум IV и V; по 768 персони

Колко е съдържателно това писмо! И какво точно означава думата “персони”?

Ако трябва да вярваме на данните цитирани в литературата за холокоста - например, в образцовата книга на Хилберг, - главният крематориум I в Освиенцим е имал 6 огнеупорни пещи, крематориумите II и III в Биркенау – 15 пещи всеки, а крематориумите IV и V (също в Биркенау) – по 8 пещи. Като сума се получава 52 огнеупорни пещи. В наши дни, в съвременните крематориуми, изгарянето на един труп в подобна пещ трае от 1 до 1,5 часа. Ако в 52 огнеупорни пещи се изгарят 4756 трупа на ден, то на всяка пещ ще се паднат точно по 91 трупа на ден. По този начин производителността на крематориумите в Освиенцим трябва да е била четири пъти по-голяма отколкото съвременните подобни съоръжения! А това означава, че, или в Освиенцим са били опровергани законите на топлотехниката, или цитираното писмо е фалшиво. Неопровержими доказателства за неавтентичността на това писмо дава Карло Матоньо.

Заповед за поставяне на газоанализатори

Окончателно доказателство за убийствата на евреите в ГК на Освиенцим Пресак намира в деловите писма на строителната фирма “Топф и синове” в главното

Евреите са нашето нещастие!

строително управление на Освиенцим. В тези писма фирмата потвърждава получените заповеди за поставяне на 10 газоанализатора.

Даже и да не обърнем внимание на някои убедителни възражения по повод автентичността на писмата, то трябва поне да кажем, че една заповед за поставяне на газоанализатори е нещо напълно нормално. Приборите са служили за замерване концентрацията на циановодород в инсектицидите. В една инструкция от 1942 година за използване на инсектициди газоанализаторите се споменават не по-малко от шест пъти. По този начин писмата, даже и да не са фалшифицирани, нямат никаква доказателствена сила.

Документи за “окончателното решение на еврейския въпрос” и за “особеното обръщение”

В цяла поредица от немски документи от периода на войната изпъква понятието “окончателно решение на еврейския въпрос”. Така, Гьоринг на 31 юли 1941 година упълномощава Хейдрих да “съгласува всички необходими организационни материали за подготвяне на всеобщо решение за еврейския народ във всички региони, намиращи се в сферата на немско влияние.” След това на Хейдрих е заповядано да “представи общ ескиз от организационни, практически и материални предварителни условия, които да позволят осъществяването на окончателното решение на еврейския въпрос”

Привържениците на теорията за изстреблението до припадък цитират тези документи с единствената цел да покажат как в тях Гьоринг заповядва на Хейдрих да организира всичко необходимо за геноцида.

НС разбират под “окончателно решение на еврейския въпрос” нещо съвсем друго. Това е доказано в редица документи и означава: ако се наложи всички евреи да бъдат принудително изселени извън пределите на Европа. За първоначално място на евентуално преселване е избран остров Мадагаскар (виж записките в дневника на Гьобелс от 07.03.1942 година), обаче този план се е оказал практически неизпълним. След завоюването на големи източни територии, част от тях били избрани за временно преселване. Значително количество евреи са били принудително изселени в Беларусия и Прибалтика. Този факт е признат и от самите привърженици на теорията за изстребването. Смешно е подобна депортация да бъде наречена изстребване. Защо е било необходимо да се местят толкова много евреи до 6 работещи с пълна мощност “лагери на смъртта” на територията на Беларусия и Прибалтика, когато е взето решение за тяхното физическо унищожение?

В своята, написана много внимателно, книга “Второто вавилонско пленничество” Шефан Вернер е събрал редица косвени потвърждения за това, че действително голям брой евреи са били изселени в Беларусия и заселени там. Доказано е, че Освиенцим е служил като транзитен лагер за изселваните на изток и именно затова нерегистрирани евреи, които привържениците на теорията за изстребването обявяват за унищожени. Това прави испанският изследовател Енрике Айнат.

Свършено еднозначният характер на немската политика в отношението им към

Евреите са нашето нещастие!

евреите личи от меморандума, подписан от чиновника в Министерството на външните работи Мартин Лютер на 21 август 1942 година: “На основание изпълнение указанията на фюрера (относно изселването на евреите) е започната евакуация на евреите от Германия. Това се отнася и за всички еврейски граждани от другите европейски страни... Броят на изселените по такъв начин евреи на изток е недостатъчен за да удовлетвори чувствителните нужди от работна сила. Началникът на Управлението по държавна безопасност даде указания... Министерството на външните работи моли правителството на Словакия да предостави 20 хиляди млади и здрави словашки евреи за евакуация на изток.”

В качеството на доказателства за унищожението на евреите в литературата за холокоста често се цитират документи, в които се срещат думи с представки “sonder” (специален) – “специално мероприятие”, “специално обръщение” и т.н. Такива понятия могат, разбира се, да се отнасят и до изпълнението на екзекуции, но това трябва да се разглежда конкретно. Така, Пресак във своята втора книга пише, че понятието “особена акция” е било използвано в Освиенцим за политическо изследване на причините за стачка на работниците в лагера - и така, в лагерите на смъртта стачкували! По-нататък Пресак цитира заповед на СС относно “особени мероприятия” за подобряване на санитарното състояние в лагера Биркенау. Следователно “особените мероприятия” се явяват с повече жизнено удължаващ, отколкото с жизнено съкращаващ характер.

Писмо относно мазе за умъртвяване с помощта на газ

Във всяка творба за “холокоста” се цитира писмо, което ръководителят на строителното управление в Освиенцим Бишоф изпраща на 29 януари 1943 година до своя шеф в Берлин Камлер. В него пише следното: “Крематориум II, за чийто строителство бяха хвърлени всички сили, без оглед на огромните трудности и студеното време, е готов... Железобетонното помещение за трупове засега не е довършено, но това е несъществено тъй като, за тази цел, може да се ползва мазето за фумигация”. (Думата “Vergasung” има редица значения: газофикация, газообразуване, карборация, фумигация, т.е. опушване в случаи с борба с насекоми. Последното значение на тази дума в речника е умъртвяване с газ).

Това, предвидено в строителния план, “мазе 1 за трупове” в крематориум II, привържениците на теорията за изстреблението, считат само за ГК. “Мазе 2 за трупове”, в такъв случай, трябва да изпълнява функцията на помещение, в което обречените на смърт са се събличали.

Обясненията по повод на това писмо, които даваха ревизионистите, не бяха убедителни (например, че там се е съхранявал инсектицида циклон-Б). Да разреши този въпрос се удаде на автора, съвместно с Карло Матоньо през 1995 година в Москва. В крематориум II се е планирало устройство за провеждане на дезинфекция. Тогава, в края на 1942 – началото на 1943 година в Освиенцим с особена сила свирепствал петнистият тиф и не достигало място за съхраняване на труповете. Много лесно е да се обясни, че в такъв случай се е наложило да се използват всички

Евреите са нашето нещастие!

помещения с рудиментарна вентилация, а това са били мазетата за трупове в крематориума.

Ние предполагаме, че съществуват немалко документи относно камерите за дезинфекция в крематориум II, но Съветите, още при първоначалния оглед, са прибрали всички папки с документи, които противоречат на официално приетата версия. Документите, които успяхме да открием в архива, вероятно са останали благодарение на недоглеждане от страна на цензорите. По-късно ние ще се върнем отново на този въпрос.

VIII. Свидетелите за “газовите камери” на Освиенцим

(Част 1)

A. Изходно положение

Този, който се вълнува от проблема “холокост”, може да бъде настоятелно посъветван да посети Освиенцим. Той веднага ще забележи множество нелепици от най-различен вид: зад стъклата на витрини ще види планини от женски коси, “принадлежащи на убити с газ”; всички те са с един основен цвят на пепел и силно напомнят лен или коноп. Планините от обувки трябва да докажат масовите убийства. Доказват единствено, че някой трябва да ги е събрал именно на това място. Особено впечатляват абсурдно малките помещения, в които са били убити или изгорени, по мнението на “историците” – според някой не по-малко от 9 милиона, а според други 470 хиляди човека.

Привържениците на теорията за масовото изстребление показват следващите няколко помещения, служещи за отравяне с газ:

- залата за трупове в крематориума на основния лагер;
- две преустроени в ГК селски къщи на 3 километра от основния лагер;
- така нареченото “мазе за трупове” в крематориумите II и III;
- няколко помещения без наименование в крематориумите IV и V.

В ГК на основния лагер (според Пресак) в началото на 1942 година са били унищожени около 10 000 човека. От пролетта на 1942 г. до пролетта на 1943 г. убийствата са се извършвали в селските къщи и бункерите 1 и 2. От пролетта на 1943 г. са убивали с газ в крематориумите на Биркенау, крематориум II – главното място за убийства в третия райх.

Както вече споменахме, това не може да се потвърди – не съществува нито един документ, нито едно фактическо доказателство. Затова, като последно средство за привържениците на теорията за изстребването, остават свидетелите. В нашата книга “Освиенцим. Свидетелства на изпълнителите и очевидците на холокоста” ние разглеждаме 30 главни свидетелски показания. Още преди няколко десетилетия тази

Съреите са нашето нещастие!

работа трябваше да бъде свършена от гилдията на официалните историци , но не - те оставиха тази работа да бъде свършена от ревизионистите.

Б. Няколко технически и естествено научни факти, правещи показанията на свидетелите невъзможни

Ако показанията на свидетелите бъдат разгледани под лупа, то веднага ще се открие, че в тях се съдържат неща, невъзможни от техническа гледна точка и природните закони. Ето няколко от множеството абсурди:

1) Синя мъгла над трупове. На процеса във Франфуркт (1963-65) по повод Освиенцим съдът представил в качеството на особено достоверен свидетел есесовския шофьор Рихард Бек. Той дал следното показание: ”Много скоро след това (т.е. след отравянето) вратата, зад която се намираха убитите затворници, се отваряше и можеше да се види синкавата мъгла, висяща над огромната купчина от трупове.”

Бек никога не е могъл да види “синкава мъгла”, тъй като синилната киселина е съвършено безцветна. Нейното име произлиза от синята пигментация, която се образува в резултат на съединенията ѝ с желязо.

2) Синя окраска на жертвите. Милтън Буки , “преживял холокоста”, съобщава: ”Две минути след като отваряхме вратата, ни беше заповядано да приберем трупове и ние ги товарехме на колички. Трупове бяха голи и някои от тях бяха покрити със сини петна.

Синилната киселина блокира обезпечаването на клетките с кислород. Хемоглобинът в кръвта тогава не може да снабдява клетките с кислород и кръвта сама пренася кислорода, което води до почервяване на кожата. Буки е бил член на специална команда в Освиенцим от декември 1942 година. Да предположим, че членовете на тази специална команда действително са изнасяли трупове от ГК. Тогава Буки би трябвало да има достатъчно време (до октомври 1944), за да забележи, че отровените с газ имат червеникав цвят; но не, той говори за син цвят. Това потвърждава и любимият свидетел Хилберг Филип Мюлер, прекарал в специалното отделение около три години. Несъмнено, нито Буки, нито Мюлер някога са виждали трупове на хора, умрели от отравяне със синилна киселина.

3) Прекалено големи количества на жертвите, разположени на 1 м² от ГК. Съгласно показанията на основния свидетел Хес, в ГК на територията на крематориум II с площ 210 м² са били натъпквани по 2 000 жертви, съгласно основния свидетел Врба – по 3 000, съгласно основния свидетел Броуд – даже по 4 000. При това се е използвала специална тяга от пара, която е позволявала на нацистите да спестяват циклон-Б.

4) Пламъците изригвали от комините на крематориумите. Хенрик Таубер, любимият свидетел на Пресак, разказва такава история: “Обикновено ние изгаряхме по 4-5 трупа в една огнеупорна пещ, но често и по повече... Повече трупове ние изгаряхме без разрешението на началството в крематориума, по време на въздушни тревоги, за да могат огромните пламъци, изригващи тогава от комините да привлекат вниманието на

Съреите са нашето нещастие!

пилотите.”

Валтер Люфтел, бивш председател на австрийската инженерна палата и съдебно-медицински експерт в множество процеси, отбелязва по този повод: “Коксът гори с нисък пламък, който много трудно може да се отдели от пространството на горене. Между пещта и комина се намира още и газоотвеждащ канал. Едва след това започва тръбата. Ако горящото с нисък пламък вещество се затлачи силно, то се нарушава температурният режим и горенето въобще не може да се осъществи.”

5) Невероятно голямо количество трупове, изгаряни в една пещ. Още по-голяма каша от Таубер забърква членът на специалната команда Шмул Файнцилберг: “Имаше три пещи, всяка с две вратички. През всяка вратичка можеше да се напъхат по 12 трупа”.

Огнеупорните пещи имат размери 200 x 70 x 80 см. Не е леко да се разположат в това пространство 12 трупа, даже да бъдат те и на лилипути. .

6) Изгаряне на труповете без горящо вещество. Тук ние отново ще предоставим думата на основния свидетел на Пресак, Таубер: Когато кремациите следваха една след друга, изгарянето в пещите се осъществяваше за сметка на самите трупове. Затова много често не ползвахме гориво, то просто не беше необходимо.”

Трупите се състоят едва ли не от 90 % вода и могат да горят сами само в разказите на “преживелите холокоста”.

7) Изгаряне на труповете в ями. Тази приказка се среща в показанията на много свидетели. Ето какво казва членът на зондеркоманда Шлам Драгон: “Зад сградата бяха изкопани четири ями с дължина от 30 метра, широчина 7 метра и дълбочина 3 метра... На дъното на ямите нареждаха по-пълните, след това по-слабите, наредени на кръст, а най-отгоре сухи клонки. След като всички трупове бяха преместени от сградата и наредени в ямите, поляха четирите краища на ямите с керосин и ги запалиха. Още тогава нахвърляха и парчета гума”.

Поради недостатъчен приток на кислород в ямата труповете в нея въобще няма да могат да горят. Трябва да отбележим още, че огньовете се подреждат по друг начин, не наопаки, както описва Драгон. Пламъците могат да се разгорят само ако клонките и по-дребните дърва лежат отдолу. Подреденото от Драгон никога няма да изгори, т.е. лежащите отгоре дърва ще пламнат първи и няма да позволят огънят да се разпространи надолу. От памтивека труповете са били изгаряни единствено на повърхността на земята.

8) Използване на мазнина, изтичаща от труповете, при тяхното собствено изгаряне. Този сюжет за роман на ужасите е даден най-отговорно от Филип Мюлер, а той го е изровил от много “преживели холокоста”, които видимо са преписали един от друг в свидетелските си показания. В 1995 година се появи книгата на израелския “учен” Гидеон Грайф за зондеркомандите. Необходимо е само тя да се разтвори, за да разберем слабоумието на автора, държащ реч за изтичаща мазнина от трупове.

Съреите са нашето нещастие!

9) Използване на метанол в качеството на горивно вещество. В краковския затвор комендантът на Освиенцим Хес пише: “Трупове бяха поливани в началото с нефтена утайка, след това с метанол”. И при “жертвата” Филип Мюлер и при “изпълнителя” Пери Броуди срещаме тази простичка история с метанола. Инженерът Валтер Люфтл веднъж опита с помощта на метанол да изгори едно мъртво врабче. Повярвайте ми, той никак не пестеше метанола, но така и не успя да изгори врабчето.

В. Четири главни невероятни неща в показанията на свидетелите

Всеки, който се запознае с тях, ще изгуби и последното си доверие.

а) невъзможно краткото време за кремиране

В крематориума на Базел изгарянето на един труп траело около час, във Фрайбург – 1,5 часа. Ако вярваме на нашите свидетели, то в Освиенцим – това съобщава Д. Пейсикович – 4 минути. Суперсвидетелят Миклош Ниезли, чийто бестселър се появи на четири езика и беше издаден четирикратно, съобщава, че в 46-ят муфелен крематориум в Биркенау ежедневно са били преработвани по 20 хиляди трупа. (Според същия този Ниезли, по 20 хиляди евреи на ден били убивани с газ, а още 5-6 хиляди са били разстрелвани или изгаряни живи.) В такъв случай на всеки муфел на ден се е падало по 435 трупа и процесът на горене би трябвало да е бил ускорен 18 пъти (!), отколкото в съвременните крематориуми. Скромни са показанията на Хес. При него се падат по 133 трупа на муфел, т.е 5 пъти повече, от това, което може да бъде в 1996 година.

Карло Матоньо пише по този повод: “Очевидците” искат да ни внушат, че крематориумите на Освиенцим-Биркенау са били независими от природните закони, някакви дяволски съоръжения, които не се подчиняват на известните химични, физични и топлообменни закони. Историците решиха да вярват сляпо на свидетелите и бяха жестоко излъгани.”

б) подаването на циклон през несъществуващи отвори

В КГ на крематориум II на Биркенау, като че ли, са били избити по-голямата част от евреите и за нея има особено много свидетелски показания. В тях се съдържат няколко версии за подаването на газ в камерите, разказани от “очевидци”, и всичките те са неправдоподобни.

Версия 1 циклон Б се е подавал през главичките на душовете. В духа на народните суеверия този вариант е изложен в книгата на Шпритцер. Вариантът е толкова глупав, че не го признава даже официалната историография. Твърди се, че гранулираното вещество се съхранявало в главичката на душа и при контакт с въздуха газът от него се освобождавал и излизал през дупчиците навън.

Версия 2 принадлежи на Косак: “разнасяше се пронизителен звук и мигновено през отворстията в пода започваше да нахлува газ.” От балкона, откъдето е можело да се наблюдава вратата, есесовците с наслада наблюдавали борбата със смъртта и ужасът

Съреите са нашето нещастие!

изпитван от обречените. За тях, садистите, това било истински спектакъл, който никога не можел да им омръзне. Борбата със смъртта продължавала около 10-15 минути. ...Персоналът бързо товарел труповете във вагонетките, другите чакали. И тогава се разбрало, че мъртвите оживели. Подадената доза газ била недостатъчна. Тя само ги оглушавала, но не и убивала. Случило се е даже някои във вагонетките да дойдат на себе си... Тях бързо ги замъквали до вратичките на пещта и заедно с останалите ги хвърляли в пламъците.”

Следва да се отбележи, че пещите са се намирили над ГК и затова не било възможно труповете да се “хвърлят” в пламъците. Второ, никакъв балкон, от който може да се наблюдава вътрешността на ГК там никога не е съществувал. Трето, мъртвите обикновено никога не оживяват. И, четвърто, в пода на мазето за труповете никога не имало и не може да има никакви отверстия, тъй като то е построено направо на земята, в което може да се убеди всеки посетител.

Версия 3. За нея сме благодарни на словашкия евреин Рудолф Врба: “Есесовецът, стоящ на покрива на крематориума, подаваше команда. Той повдигаше кръглия капак и изсипваше върху главите на жертвите балони”. По онова време, за което говори Врба, по тавана на мазето не е имало никакви отвори, нито закрити, нито открити. Като неопровержима се прие експертизата на Гермар Рудолф, относно съществуващите на тавана отвори. Доказано бе, че те са били направени съвсем халтурно едва след взривяването на крематориума от съветски или полски комунисти, с цел по-късно да правят хората на глупаци с разказите си как през тези отвори е бил пропускан циклон Б. Отворите имат изкривен профил и са с невероятно големи размери (през тях може да пролази по-слаб човек). Желязната обкантовка на дупките е била просто наставена отдолу. Отворите нямат никакви следи (одрасквания, вдлъбнатини) останали след произведения взрив.

Версия 4 принадлежи на Хенрих Таубер: “Таванът на ГК се крепеше на бетонни опори, разположени в средата на дългите стени. До всяка опора имаше още по две. Те излизаха през тавана навънка и бяха покрити с гъста мрежа. Под горната телена мрежа имаше още една, по-фина, а под нея още една. Във вътрешността преди най-тънката мрежа имаше кутийки, които с помощта на въжета можеха да се вдигат нагоре и тогава от тях се изсипваха балончета, а от тях изтичаше газ.”

Газът се отделя от гранулите повече от два часа. Как тогава, в такива случаи, се е предотвратявала опасността за персонала, прибиращ труповете? Нали някои останали балончета е можело да бъдат случайно спукани от самите членове на персонала и газът да се появи именно тогава? И отново заявяваме: никога не е имало в тавана какъвто и да е отвор.

В крематориум I на основния лагер, който е посещаван от значително повече туристи, отколкото развалините на крематориума в Биркенау, циклон Б също би трябвало да бъде пропуцан през тавана, но, както признават сътрудниците на музея, преди в тавана не е имало никакви отверстия.

Евреите са нашето нещастие!

“Нито дупки, нито холокост” (Форисон)

в) вентилацията на “газовите камери” след отравянето

В Освиенцим за борба против въшките се е използвал инсектицидът циклон Б на гранули. Съгласно дадените от фирмата-производител указания, гранулите при стайна температура отделят газ в течение на два часа; при по-ниска температура - за още по-дълго време. Ако там е съществувала ефективна вентилация - а такава е имало само в камерата за дезинсекция, но не и в ГК – то отварянето на камерата е било възможно не по-рано от 2 часа след края на процедурата.

Само в едно свидетелско показание се споменава, че времето между подаването на газ и разтоварването на “камерата на смъртта” било “продължително”. Това е показанието на Хес, който твърди, че смъртта от газ настъпва мигновено; обаче никой друг, освен него, не потвърждава това. Цитираното свидетелство е опровергано от Карло Матоньо

Свидетелите изчисляват времето между момента на подаването на газ и смъртта на жертвите в границите от “мигновено” до 20 минути. Тъй като газът се отделя за около два часа, то даже и при наличието на безумно голямо количество гранули “мигновената” смърт е невъзможна; затова ние се спираме на 20 минути. Времето между началото на екзекуцията и разтоварването в показанията на свидетелите е най-много 50 минути.

Ще приведем още един особено ярък пример. Д-р Чарлз Бендел, румънско-френски лекар от Моисеево вероизповедание, на проведения от британците в 1946 година съдебен процес, довел до обесването на двама напълно невинни човека, казва: “Примерно към 12 часа пристигна новият транспорт с 800-1000 човека. ...Отвори се вратата на крематориума (крематориум IV) и хората бяха натикани в ГК. Нейният таван беше много нисък и на мен ми се струваше, че той лежи направо върху техните глави... Дочуха се викове и стонове, отразяващи се от стените. Това продължи две минути, а след това се възцари тишина. След пет минути вратата се отвори, но в течение на двадесет минути в камерата не трябваше да се влиза. Чак тогава специалната команда пристъпи към работа. Когато вратата се отваряше част от трупове изпаднаха навън, толкова плътно беше набита камерата. Труповете бяха така пресовани един в друг, че беше почти невъзможно да бъдат разделени... Който, поне един път, успее да види ГК с височина 1,5 метра, натъпкана с трупове, никога няма да я забрави. Хората от специалната команда трябваше буквално да изриват все още топлите и кървящи трупове. Но преди да ги хвърлят в общия гроб, пристигаха бръснар и зъболекар, които подстригнаха труповете и им изваждаха зъбите... Аз не можех да позная хората, които преди това носеха човешки облик. Това бяха дяволи! Адвокат от Салоник, електроинженер от Будапеща – те повече не можеха да се наричат хора. По време на своята работа (в ГК) те обсипваха всеки с удари на дървени и гумени палки... След половин час работа всичко завършваше и новият транспорт постъпваше в крематориум IV.”

Съреите са нашето нещастие!

Със своя болен мозък Бендел потвърждава следното:

- едва след седем минути, след като гранулите започват да отделят газ, вратата на камерата се отваря и газът, естествено, потегля към коридора, където се намират чакащите края на процедурата и издръжливите на отравяне с газ есесовци;
- след 20 минути момчетата от специалната команда се втурват без противогази – нали, ако бяха си ги сложили, нямаше да може да се види техният “дяволски облик”? – в ГК и започват да витаят сред продължаващата да се сгъстява (в течение на още половин час) газова атмосфера;
- след като евреите в натъпканата камера умират, “пресовани един в друг”, то те падали така, че в камерата с височина 1,5 метра се образува купчина от трупове;
- 800-1000 трупове се обработват от един бръснар и един зъболекар. Цялата работа продължава 1,5 часа, а това означава, че за 5400 секунди зъболекарят изважда (ако се счита, че на всеки средно липсват по четири зъба) 22400 зъба – т.е. по 4 зъба за секунда!

И този Бендел се счита като най-значителният свидетел за ГК.

г) работа без противогаз в изпаренията на синилна киселина

Освен Бендел и други свидетели описват работа в ГК без противогаз. Филип Мюлер описва своето първо стъпване в ГК по следния начин: “Моят поглед попадна на полуотворена чанта, в която съзрях продукти, вероятно дадени за из път. И тогава се престорих, че с едната ръка обръщам трупа, а с другата бръкнах в чантата. Грабнах парченце сирене и пирог с месо. Наблюдавайки вратата и страхувайки се да не ме забележат, аз започнах с изцапаните си от кръв ръце да разчупвам пирога и жадно, като звяр, да го тъпча в устата си.”

Ако Мюлер беше с противогаз, едва ли би могъл, “като звяр”, да сложи нещо в устата си.

Някои свидетели, между другото, съобщават, че жертвите са били събличани преди отравянето, за да не би останалия газ по дрехите да отрови членовете на зондеркомандите. Следователно нормално е да се помисли и за членовете на специалните команди, тъй като, по време на работа, те би трябвало да се потят повече, а тогава контаминацията (заразяването) през кожата силно се ускорява. Обаче за подобни мерки при специалните команди никой от свидетелите не споменава.

IX. Свидетелите за “газовите камери” на Освиенцим

(Част 2)

А. Как се координират показанията на свидетелите

Както справедливо отбелязва историкът Ернст Нолте, невъзможно е цяла голяма

Евреите са нашето нещастие!

група лица да разказват, независимо един от друг, еднаква, или почти еднаква история. Обаче Нолте счита, че в разказите за ГК има, все пак, някакво зрънце истина, въпреки, че броят на жертвите може и да е силно преувеличен. Разсъждавайки по подобен начин, можем да достигнем до следното заключение: по време на средните векове огромно количество свидетели съобщават, че са видели летящи вещици в Блоксберг. В резултат на това немалко от тези “вещици” попаднали в лапите на инквизицията. Следователно, колкото историята е по-дълга, толкова броят на летящите във въздуха вещици е преувеличен. На Нолте въобще не му идва на ума, че показанията на свидетелите и изпълнителите могат да бъдат координирани много лесно, тъй като съюзниците след войната са имали възможност да ги фалшифицират и изменят както намерят за добре.

Както съобщава сериозният испански изследовател Енрике Айнат, още през 1941 година от полската Съпротива са започнали да постъпват съобщения за масовите убийства в Освиенцим, но не с помощта на циклон-Б, а с пневматични чукове, електрически вани и т.н. Всички тези съобщения са оставяни без внимание. Страшните истории за парните, газовите и електрически камери на Белзац пропагандата започна да разпространява от 1942 година. Освиенцим не беше докосван до юни 1944 година. Британско-еврейският автор Мартин Гилберт пише, че “тайната на ГК в Освиенцим-Биркенау се е пазела до третата седмица на юни.” А по това време вече се е провела масовата депортация на унгарските евреи, които са били изпращани направо в Освиенцим; 28 хиляди от тях са били регистрирани, а останалите разпръснати по други работни лагери и фабрики. С разказите за унгарските евреи в ГК на Биркенау е бил даден стартът на легендата за “лагера на унищожението” Освиенцим. През ноември 1944 година легендата получила своя окончателен облик. Тогава във Вашингтон се появил WRB-репортаж, основан на разказите на Врба, Алфред Ветцлер, Чеслав Мордович и Арност Розина. В репортажа циклон-Б е бил назован като оръдие на убийствата, говорело се е и за отравяния в двете селски къщи, но за крематориума на главния лагер, като за място на убийства, в репортажа не е имало нито дума. (Ние пак ще се върнем към този репортаж.)

На 2 февруари 1945 година, веднага след освобождението на Освиенцим, в “Правда” се съобщава за “конвейера на смъртта”, на който са били убивани едновременно стотици човека. Но много скоро този конвейер изчезнал и никой свидетел не говори за него. “Правда” пише и за ГК, но ги разполага не там, където им е било определено да бъдат по-късно, а “в източната част на лагера” – и това се случва, когато лагерът вече е в съветски ръце! Съвсем очевидно е, че тази версия още не е била съгласувана със съюзниците. Съветите много добре са знаели, че от тях се изисква да намерят доказателства за масови убийства в Освиенцим, но детайлите, все още, не били уточнени нито от Лондон, нито от Вашингтон и затова авторът на статията в “Правда” (с еврейска фамилия) е решил да си ги измисли сам.

През април-май 1945 година в полската комисия постъпили много бивши лагеристи от Освиенцим, сред тях били и евреите Шмул Файнцилберг (наричащ себе си Яновски, Касковски и, накрая, Файнцилберг), постоянно сменящия рождената си дата Шлам Драгон и Хенрик Таубер. След като вестник “Правда” попаднал в неудобно

Евреите са нашето нещастие!

положение, полските комунисти започнала, макар и в общи линии, да координират показанията. ГК били локализирани на едно място, било постигнато единство и по въпроса за оръдието на убийствата. За такова се приел циклон-Б. Във всичко останало на “преживелите холокоста” било позволено да дават воля на извратеното си въображение, а на техните “фактически показания” бил предаден статус на “висши истини”.

Формулировката на мита била завършена от показанията на коменданта на Освиенцим Рудолф Хес. След войната той известно време се криел в един селски двор, но през март 1946 година бил заловен от британците. Признанията от Хес били получени в британско учреждение, където се водели разпитите. Хес бил разпитван от евреин, сержант Бернард Кларк. Това ставало по следния начин: “Хес крещял само при вида на една британска униформа. “Как се наричаш?” – ръмжал Кларк и всеки път в отговор прозвучавало “Франц Лонг” (името на селянина у когото се криел Хес). Юмрукът на Кларк се стоварвал в лицето на разпитвания. На четвъртия разпит Хес назовал истинското си име. Тогава той бил съблечен до голо и разпънат на плота, където убивали говедата, а Кларк направил с него нещо невероятно. Виковете и ударите се слели в една какофония, която нямала край... Били необходими три дни, за да може Хес да започне да говори и да казва всичко, което се искало от него.”

Показанията на Хес основателно са подложени на щателен анализ от ревизионистите и от тях не е останал камък върху камък. Ние даже няма да повтаряме всичко, а ще се ограничим само с няколко примера:

- Хес заявява, че само за времето, когато той е бил комендант (до ноември 1943 година) в лагера са отровени с газ повече от 2,5 милиона човека. В тази цифра вече не вярва нито един историк. Тук остава да си зададем само един въпрос: Толкова ли Хес е тъгувал за бесилката, че е готов на такава лъжа, само за да попадне по-бързо на нея?

- Още в 1941 година, съобщава Хес, той е посетил лагера на “унищожението” Треблинке. Тогава съществувал, според Хес, и “лагерът на унищожението” Белзец. В действително Белзец е бил открит през март 1943 година, а Треблинка – през юни 1942 година

В показанията на Хес са открити общо 47 несъответствия.

Освиенцим е играл съществена роля на Нюрнбергския процес, където на Германия беше преписано извършването на единствено по рода си, в световната история, престъпление. За правова база на трибунала служеха не международните и държавни правови актове, а специално създадения в Лондон през август 1945 година, за този случай, статут. Съгласно ст.19 от него, съдът е “освободен от необходимостта да се придържа към правилата при доказателства за вина”. В ст.21 се говори, че “за официални факти” съдът не е длъжен да изисква доказателства. Какво се разбира под “официални факти” може да реши единствено съдът. Такива “факти” като целенасоченото изстребване на евреи или убийството на полските офицери в Катин, бяха обявени за “общоизвестни” и не трябваше да бъдат доказвани.

Евреите са нашето нещастие!

В подобен стил се проведеха безчислени процеси “нацистките престъпници” във ФРГ. Марионетният режим на САЩ в Бон през 50-те години задължи съдът да не се занимава с доказателствените факти за милионите убийства на евреи в ГК. Тази операция беше провеждана така: преди началото на процеса всички свидетели едновременно се изслушват, те представят обвиняемите като чудовища с човешки облик. Не е необходимо да се представят доказателства, тъй като има престъпление и неговите извършители са установени веднъж и завинаги. Свидетелите могат да лъжат до посиняване, никой не им задава критични въпроси, за да не предизвика у тях - жертвите - душевни страдания. За обвиняемите остава единственият шанс да смекчат присъдата, като не оспорват съществуването на ГК и масовите убийства, а само - своето участие в тях. По този начин възникват “признанията на изпълнителите”. Цялата тази процедура е описана в книгите на Вилхелм Штеглих и манфред келерс.

Б. Освиенцим – лъжец № 1

Ако трябва да увенчаем някого с титлата “баща на лъжите за Освиенцим”, то тя, безусловно, трябва да принадлежи на г-н Рудолф Врба, университетския преподавател в пенсия от град Ванкувър. Младият човек Врба е бил депортиран в Освиенцим, откъдето той, заедно със своя едноведец Алфред Ветцел, успява да избяга на 7 април 1944 година.

Един внимателен анализ на разказите на тези двама словашки евреи показва, че те никога не са били в крематориум, където би трябвало да се намира ГК. За крематориум II и III те пишат следното: “В средата на пространството определено за пещите, се издигаше гигантска тръба. Около нея бяха разположени 9 пещи с по 4 отворстия във всяка. Във всяко отворстие се побираха по 3 трупа... На плоския покрив се намираха 3 прозореча, които с помощта на клапан можеха да се затварят херметически. От ГК към пещите водеше коловоз... всички в камерата само след 3 минути бяха мъртви... Тогава камерата се отваряше, проветряваше се и хората от специалната команда откарваха трупите, натоварени във вагонетките, до пещите, където се извършваше изгарянето.”

Първо, всяка пещ, в действителност има по 5 отворстия; второ, както вече казахме, на покрива на мазето за труповете няма никакви отвори; трето, от ГК към пещите не води никакъв коловоз, а до пещите има асансьор, тъй като те са разположени едно ниво по-високо. Освен тези очевидни лъжи, твърденията на Врба и Ветцел съдържат още редица груби грешки. Очевидно, двамата автори са получили тази информация от участниците в Съпротивата, които, напълно естествено, никога не са виждали крематориума в действие.

В 1964 година Врба публикува книгата “I cannot forgive” (“Аз не мога да простя”); на стр. 10-11 той пространно описва отравянето на краковските евреи, което било извършено през януари 1943 година в крематориум II в чест посещенията на Химлер в Освиенцим. Ако Врба поне беше прочел литературата посветена на “холокоста” той щеше да знае, че крематориум II е бил открит не през януари, а през март 1943 година, а Химлер е бил в Освиенцим за последен път през юли 1942 година. В книгата си

Евреите са нашето нещастие!

Врба заменя “коловоза” със “специални подвижни маси” (такава маса там наистина е имало, но тя е била само една; в немското издание е дадена илюстрация). Времето за изгаряне от 1,5 часа, което Врба е дал за WRB-репортажа, в книгата е съкратено до 20 минути, което, както вече споменахме, противоречи на физичните закони. Вместо три прозореца на ГК, в книгата се споменава само за един. Ето тези, а и някои други неща, Врба е “подобрил” в своите свидетелства.

Както подчертава проф. Форисон, всичко това продължава вече пълни 40 години и краят на всичко може да дойде едва когато пред съда еврейските “свидетели на ГК” бъдат подложени на кръстосан разпит, както се прави винаги, когато в съда се разглежда дело за убийство. А и до сега мошениците четат лекции, дават интервюта, привикват в съда хора без да ги подлагат на евентуално разобличаване с помощта на професионален кръстосан разпит.

В 1985 година в Торонто се е състоял съдебен процес срещу канадец от немски произход Ернст Цюндел, който бил обвинен от еврейска организация в разпространяване на ревизионистка литература. Главен свидетел на процеса е бил Врба. С него се заела защитата на Цюндел в лицето на Дъглас Кристи. Кристи започнал да разпитва Врба за описаното в неговата книга посещение на Химлер в Освиенцим:

Въпрос: Позволете да ви попитам, не желаете ли да ни кажете, че сте видели Химлер в лагера през януари 1943 година или това е само...

Отговор: През септември 1943 година или през януари.

В: Да, но в книгата пише през януари 1943 г.

О: Не, аз го видях през юли 1943 г., а след това още един път през 1943 г.

В: Но тук пише януари 1943 година.

О: Значи това е грешка.

В: Грешка?

О: Да.

В: И Вие видяхте как той пристига?

О: Първият път аз просто не можех да не го видя, тъй като той беше толкова близо до мен, колкото сте сега и Вие.

В: Толкова близо, както аз съм сега?

О: Примерно.

В: Разбирам. И вие бяхте...

Еврейците са нашето нещастие!

О: От вежливост той се приближи към мен с още една крачка.

В: Така, така.

О: Но втория път аз го видях в колата, както и при първия път. Той пристигна с черен Мерцедес и беше обкръжен от тълпа ласкатели, които го съпровождаха. Аз го видях на разстояние 600 ярда и чух, че е той, обаче този път не се приближи до мен, за да ми подаде ръка и да се представи. Може би, това беше действително той, а може би, някой негов представител, но си мисля, че едва ли това има голямо значение.

В: И Вие разказвате на съда, че действително сте видели Химлер, когато той разглеждал през вратата ГК, така ли е?

О: Не, аз не разказвам, че съм бил там, когато той е разглеждал ГК, но повтарям историята, която съм слушал много пъти от тези, които са били там... Там са били много от специалната команда на СС.

В: Но Вие бяхте ли там?

О: Не, аз тогава бях в карантинния лагер и знам, че всичките онези нещастни жертви бяха принудени много дълго да чакат отравянето с газ, тъй като високопоставените зверове не бързаха и се наложи да ги изчакват в ГК.

В: Обаче във Вашата книга Вие пишете, че всичко това сте видели лично и не казвате нито дума, че това е преразказано от други източници.

О: За този особен случай аз разказах това, което чух от другите.

В съда Врба упорито твърди, че е видял със собствените си очи как 1 765 000 евреи изчезват в крематориумите; от тях 50 000 – френски. Кристи му напомнил, че от Франция депортираните евреи са били два пъти по-малко от посочената цифра, след което Врба го попитал “А откъде Вие знаете тази цифра? От немските вестници ли?” Кристи му отговорил, че знае това от образцовата работа на френския евреин Серж Кларстфелд.

Крахът на архилъжеца Врба е повратната точка в юридическото преодоляване на “холокоста”. Без да се счита йерусалимския процес над Демъянюк – където 5 еврейски лъжци се кълнях, че украинецът със собствените си ръце е натикал стотици евреи в ГК, а той, въпреки това, беше оправдан – от 1985 година нито един “свидетел на ГК” не се осмелява да застане през съда.

Ернст Цюндел е осъден през 1985 година на 19 месеца затвор, а в 1988 година, при процес против ревизионистите, още на 9 месеца. Като основание за присъдите послужил законът “за разпространение на неверни новини”. През август 1992 година върховният канадски съд го оправдава и обявява съответния закон за противоречаш.

В. Смехотворност на защитата по официалната версия за Освиенцим

Евреите са нашето нещастие!

Бъдещите поколения няма да могат да разберат как в течение на половин век може да съществува противоестествена история за ГК и нея да вярва по-голяма част от човечеството, а съмняващите се в нея да бъдат преследвани от закона.

Нека предположим за миг, че немците наистина са искали да изкоренят физически евреите. Как биха постъпили в такъв случай? В качеството на начин за убийства логично се натрапва разстрел и уморяване с глад. Евреите, разбира се, можеха да бъдат ликвидирани по местата на тяхното живеене: френските – във Франция и т.н. Немските евреи биха били отведени до предварително изкопани братски могили, някъде в горите и там разстреляни. Идеята да се съберат евреите от цяла Европа в “лагери на смъртта” и там да се тровят с газ не би могла да появи в главата и на най-извращения “бюрократ на смъртта”. Нацистките убийци би трябвало наистина да са били слабоумни, след като са се заели с невероятни способности да унищожават милиони хора и то в рекордно кратки срокове и така, че да не оставят и най-малката следа! Следите така щателно са били скривани, като че ли от самото начало са знаели, че техният НС ще бъде победен и ще започне международно разследване.

Депортацията на евреите има смисъл само в два случая: ако те са били считани за неблагоприятни граждани, подривни елементи, и ако е трябвало те да се използват като работна ръка.

Не по-малко абсурден е и изборът на циклон-Б като средство за масови убийства. Ако наистина е трябвало да бъдат отравяни, то са съществували достатъчно бойно отровни вещества (да си спомним, че в първите съобщения на полската Съпротива точно за тях става дума, но по-късно те не се споменават в официалната литература). Също така, вместо прословутите “газови автомобили”, е можело да бъдат използвани обикновените газгенератори, които работят с дърва и дават 32 % въглероден окис, напълно достатъчно за смъртта на един човек само за броени минути. Нямаше да има никакви проблеми с безопасността на персонала, а методът на убийства, колкото е по-прост, толкова е по-евтин. Обаче за подобни ефективни методи в литературата по холокоста няма и най-малка следа. Вместо това НС са били длъжни да използват най-идиотския начин за масово изстребление от всички, които човек може да измисли – скъпоструващ и крайно необходим за борбата с преносителите на тифа препарат, произвеждан в ограничени количества, опасен при попадане върху кожата, крайно труден за вентилация и необичайно дълго отделящ се инсектицид.

От 1942 година в някои от щатовете на САЩ осъдените на смърт се умъртвяват с помощта на вещества съдържащи синилна киселина. Процедурата по екзекуирането е нещо много сложно. Газовата камера трябва да е съвършено херметична, да притежава сложна система от вентилация и т.н. Необходимо е да сравним тези камери с ГК на Освиенцим и веднага ще ни стане ясно, че още първият опит тя да бъде използвана би завършила с пълна есесовска катастрофа.

Както е описано в местния вестник на курортното хърватско градче Лаврон, през 1955 година, кметът се опитал да отрови с газ дървесните червеи, които заплашвали да разрушат църквата, но не затворил достатъчно плътно прозорците и вратите. В

Евреите са нашето нещастие!

резултат на това населението на градчето е било спешно евакуирано, а трима жители, все пак, получили тежка форма на отравяне.

За техническата невъзможност да бъде извършвано отравяне с циклон-Б в помещенията, наречени ГК, първи обръща внимание Робер Форисон. Следващата експозиция показва същността на неговата аргументация: “Ако нацистките ГК можеха да действат, то те трябваше да отговарят на следните условия: да бъдат оборудвани с херметично затварящи се врати; да бъдат снабдени със специална система за подаване и разпределяне на газа, да притежават крайно сложна система за вентилация на камерите след тяхното използване; да бъде изобретен начин, който да неутрализира изпуснатия газ, а също така да се измисли и остроумна техника, която да обезврежда действието на задържалите се по трупове отровни газове, така че да е безопасно тяхното транспортиране. Вентилацията, проветряването на камерите – това е една сложна и продължителна процедура. Газът така се генерира в кожата, че е немислимо трупове да бъдат пипани с гола ръка. Само едно докосване до тях може да доведе до отравяне.”

Фактът, че строителите на камерите не са знаели химичните закони и затова решили да използват Циклон-Б в концентрация, необходима за масови убийства, е трябвало да се окаже за тях съдбоносна грешка. Привържениците на “холокоста” сега вече охотно се отказват от Циклон-Б и се опитват да го заменят с някакъв друг газ, но вече е твърде късно. Ще се наложи самата лъжа за “холокоста” да умре от Циклон-Б.

Х. Освиенцим: научни изследвания

А. Експертизата на Лейхтер.

По време на процеса срещу ревизиониста Ернст Цюндел (1988 г.) самият Цюндел, заедно с Форисон, поръчали на американския специалист Фред Лейхтер – той се е занимавал с конструиране на ГК за един щат в САЩ – да проведе научна експертиза на помещенията, наречени ГК в Освиенцим I, в Освиенцим-Биркенау и в Майданек. През февруари 1988 година Лейхтер се отправил със съответната екипировка в Полша и провел там самото разследване. В резултат била съставена експертиза, първата съдебно-медицинска експертиза на оръдието “на най-великото в историята на човечеството масово убийство”. Заключениеето съдържа три основни извода:

- ГК никога не са били планирани като такива и по строително технически причини не могат да бъдат използвани за такива;
- производителността на крематориума може да обхване само една малка част от заявеното количество жертви;
- извършеният (от друг специалист, химикът Джеймс Рот) анализ на проби строителен разтвор, взети от вътрешните страни на ГК не открил присъствие даже и на нищожно количество цианид; в същото време, високо съдържание на цианид се установило в мазилката на камерата в Биркенау, която официално е призната като помещение за извършване на дезинфекция.

Съреите са нашето нещастие!

Проведените изследвания довели до насочване атаките от страна на привържениците на теорията за изтреблението срещу самия Лейхтер, но това подтикнало много други да извършат още по-задълбочени изследвания.

Б. Експертизата на Хермар Рудолф

Хермар Рудолф, учен-химик, сътрудник в института на Макс Планк, провел изчерпателно проверка на експертизата, извършена от Лейхтер Той също достига до извода, че поради строително-технически и химически причини масови отравяния в Освиенцим са били невъзможни:

- предполагаемите отверстия, през които се е впръсквал инсектицидът циклон-Б, по онова време не са съществували. По този начин, както описват свидетелите, е било невъзможно гранулитите да попаднат в камерата;

- синилната киселина взаимодейства с покритието на стените. Много здрава и устойчива връзка с нея образуват боите берлински лазур и метално синьо, откъдето киселината носи своето име. Металното синьо е необикновено устойчива и може да се съхрани продължително време. Ако в ГК са се извършвали масови отравяния, то в стените, боядисани с метално синьо, цианида трябва да е в не по-малко количество от цианида, открит в стените на дезинфекционната камера. Обаче там се открива съдържание на цианид, което е нормално за съдържимото във всяко обикновена боя, т.е. нищожно малко количество.

Привържениците на “холокоста” игнорират строително-технически изложения на Рудолф, но предприемат опити да опровергаят химическия анализ. Техният любим аргумент е, че преди смъртта си жертвите са поемали цялата синилна киселина чрез своето дишане. Тогава излиза, че в третия райх и молекулите на химическите елементи са се подчинявали на заповедите на СС, да не се отлагат по стените, за да не издадат своите покровители след техния разгром, а да се втурват направо в устната или в носната кухини на своите жертви. Впрочем, гранулитите отделят газ минимум 2 часа, а жертвите, както съобщават свидетелите, били мъртви максимум след половин час. Излиза, че трупове са продължавали да вдишват газа, за да не може той да попадне върху стените. Но, нали, отново по показания на свидетелите, трупове веднага са били хвърляни в пещите! Какво е това чудо?

Така, че за всеки, който имаше полза от “холокоста”, оставаше да разгърне вендата срещу Рудолф, както и беше направено. По заповед, издадена от Централния еврейски съвет, той беше изгонен от института през май 1993 година, а през юни 1995 година, в резултат на продължил много месеци съдебен фарс, беше осъден без абсолютно никаква вина на 14 месеца затвор. Цитирани бяха: нанесено на евреите оскърбление, разпалване на расова ненавист и няколко други пункта.

В. Проучване на крематориумите от Карло Матоньо

Последната празнота в научно-техническите изследвания за “холокоста” попълни италианският ревизионист Карло Матоньо. Работейки заедно с Франк Деано и други

Евреите са нашето нещастие!

инженери той проведе фундаментално научно проучване на крематориумите в Освиенцим. Кратки изложения на получените резултати се появиха на немски език в 1996 година.

Матоньо изследва следните фактори:

- реалната максимална производителност на крематориумите с оглед на това, че те са се нуждаели и от технически ремонт и не са могли да функционират всички едновременно и непрекъснато;
- поставянето на кокс в крематориумите, което е почти документирано, и количеството изразходван кокс за изгарянето на един труп;
- огнеупорната облицовка на пещите отвътре, която никога не е била обновявана, а тя може да издържи максимум 3 000 кремация за една пещ;
- невъзможността за изгаряне на труповете в ями.

Матоньо е стигнал до извода, че крематориумите не са могли да изгорят повече от 162 хиляди трупа. Ако приемем, че реалният брой на жертвите на Освиенцим е 170 хиляди и, при това, някаква част от труповете, при особено остри епидемии от тиф, са били изгаряни на открит въздух (не в ями), то резултатите на Матоньо довършват картината.

Срещу изследванията на Матоньо просто няма какво да се възрази и затова антиревизионистката литература запазва пълно мълчание за тях. Както се казва, вече нищо не може да бъде скрито.

Г. Анализ на Джон Бол за данни от аероснимки

След декември 1943 година комплексът Освиенцим е бил многократно фотографиран от въздуха. Това е извършено от съюзниците (те са се ръководели от чисто стопански интереси; там се е помещавала мощната фирма ИГ-Фарбен). Всички аероснимки са били направени в период, който “очевидците” назовават като убийствен. Особено интересни фотографии са направени на 31 май 1944 година. Тогава се е развивала с пълна мощност дейността по изстреблението на унгарските евреи; 400 хиляди е трябвало да бъдат отровени с газ в периода от май и юни и голяма част от жертвите били изгорени на чист въздух. А това видно ли е от фотографиите? - Нито опашките пред крематориумите, нито вонящите гигантски огньове, нито ямите, нито застланото с димни облаци небе! Няма нито планина от кокс, нито дърва, необходими за изгарянето на 400 хиляди трупа! Няма нищо!

Анализът на аероснимките е извършен от канадският специалист в тази област Джон Бол. Неговите разследвания нанесоха последният удар върху централния пункт от лъжи за Освиенцим - изстреблението на унгарските евреи.

XI. Другите “лагери на унищожението”

Евреите са нашето нещастие!

След като завършихме с ядрото на мита за “холокоста”, с лъжите на Освиенцим, ние можем накратко да разгледаме 5 други “лагери на унищожението”, за което е написано не по-малко отколкото за Освиенцим.

Майданек, смесен трудов лагер и “лагер на унищожението”; привържениците на теорията за изстреблението го сравняват с Освиенцим. Що се отнася до Хелмно, Собибор, Треблинка и Белзец, то тях ги обявяват за чисти “фабрики на смъртта”. Още преди края на войната немците са ги демонтирали и са прикрили всички следи от тяхната дейност. Затова не са останали никакви документи от тях; немците са унищожили всичко. Да разгледаме как се доказва всичко това.

Майданек

Този голям трудов лагер е бил разположен в покрайнините на град Люблин, откъдето носи и названието си; по-късно е наречен от поляците “Майданек”.

От горните етажи на къщите от близките улици се е виждала цялата вътрешност на лагера. НС, от една страна, са се старали да скрият геноцида и затова са унищожавали всички документални доказателства, а трупове на милионите убити са премахнати без никаква следа; от друга – построили своята “фабрика на смъртта” право в покрайнините на град, така че полското население от непосредствена близост да може да наблюдава извършването на масовите убийства! Ето в какво ни принуждават да вярваме вече половин век.

На Майданек се преписват от 1,38 милиона до 50 хиляди убийства. Някои защитници на теорията за изстреблението, например Херолд Рейтлинген и Фолфганг Бенц, го разглеждат като “лагер на унищожението”. Съществуването на ГК в Майданек се защитава съвсем вяло. Хермар Рудолф доказва неопровержимо, че помещенията, които се показват на туристите като ГК, не могат да бъдат такива. Този лагер просто не заслужава някакво особено голямо внимание.

Хелмно

Лагерът е бил разположен в западна Полша. Съгласно “Jewish Year Book” (еврейски ежегодник) том 47, стр. 398, там са били унищожени 1,35 милиона евреи. Съгласно Клод Ланцман- 400 хиляди евреи, съгласно Волфганг Шефлер- 300 хиляди, съгласно Раул Хилберг- 150 хиляди. От само себе си е видно, че нито един от тези автори не прави и най-малко усилие да обоснове тези цифри.

Убийствата са били извършвани изключително в газози автомобили. От тяхното съществуване, или несъществуване зависи съдбата на целия този “лагер на унищожението”. За тези автомобили ние ще поговорим още.

Собибор

Собибор е попаднал в числото на КЛ благодарение на едно кратко писмо, изпратено от инспектора по лагерите Рихард Глюк, до Хенрих Химлер. В него Глюк предлага да

Еврейците са нашето нещастие!

превърне Собибор в КЛ. Химлер отклонил предложението на Глюк. И останал въпросът: имало ли е КЛ или не е имало? Защитниците на теорията за изстреблението потвърждават, че такъв лагер е съществувал и то като “лагер на унищожението”. Броят на преписаните му жертви е около 200-250 хиляди. Дълго време не е било постигнато съгласие относно оръдието на изстребление. Един от малкото свидетели, съветският евреин Александър Печерский дава следното показание: “На пръв поглед изглеждаше, че попадаш в обикновена баня: кранчета за топла и студена вода, скамейки за сядане... Но още щом всички влезеха там и вратите се затваряха с грохот. От дупките в тавана започваше да тече спираловидно тежка и черна мазна маса...”

За да заглушат виковете на жертвите, немците развъждали в Собибор стада особено гласовити гъски, които започвала да грачат, докато течела смъртоносната маса. На господа историците тази версия не се видяла много надеждна и те скоро отново се обърнали към ГК, а “Енциклопедия на Холокоста” теглила чертата под този дебат, решавайки, че там е имало дизелов мотор и баста!

Белзец

В Белзец, както твърдят всички привърженици на “холокоста”, от март до декември 1942 година са били убити точно 600 хиляди евреи, от което следва, че нацистката система в Белзец е била особено жестока. Главният свидетел е Курт Херщайн, който, както ние помним как потвърждава, че с газ са били отровени 20-25 милиона човека, че съществувала планина от обувки с височина 40 метра, а в ГК се побирали по 28-32 човека на 1 м². Освен Херщайн съществува само още един свидетел – полският евреин Рудолф Редер, благодарение на когото, се счита, че в лагера са оживели от 1 до 5 човека. Редер говори за 3 милиона убити с газ в Белзец.

Като оръдие за убийствата в Белзец, вече десетилетия, се приема дизеловия мотор. Но кръга, формиращ мита за “холокоста”, се фиксират различни версии: от човешката мелница на д-р Женд до вагоните с негасена вар на Ян Карски и електропещите на Авраам Зилберштайн. Но всички те изчезнаха в килера на историята.

Треблинка

На този “чисто изстребителен лагер” преписват от 3 милиона до 750 хиляди човешки жертви. На процеса срещу Дембянюк в Ерусалим е назована цифрата 875 хиляди.

Класикът на “холокоста” Василий Гросман в своята книга “Адът Треблинка”(1946) описва следните методи на унищожение в лагера:

- задушаване с помощта на изсмукване въздуха от камерата. Съвършено невъзможна техника за роман на ужасите; тя бързо изчезва от арсенала на пропагандиращите “холокоста”.

- попарване с нажежена пара. Този вариант много бързо беше изместен с други. През февруари 1946 година Самуил Райцман заяви на Нюрнбергския процес, че в Треблинка е имало 3, а след това 10 ГК (ИМТ VIII., S. 361). След това изказване не е

Евреите са нашето нещастие!

цитирано нищо друго: нито описаните, два месеца преди това, камери с гореща пара, нито изсмукване на въздуха, нито хлор или конвейер.

Както в Хелмно, Собибор и Белзец, трупите в Треблинка отначало са били закопавани в ями, а в 1943 г. изкопани и изгорени на открит въздух без никаква следа. Израелският “учен” И.Арад пояснява: Хората, които работеха в крематориума бяха забелязали, че трупите горят много добре и без специално гориво.”

Методът на това изгаряне е избран от високонадареният есесовец Херберт Флос. Той се досетил, че пълните дами ще горят по-добре, отколкото мършавите мъже и започнал да ги използва като горивен материал. Жалко, че за това не знаят индустриите, които изсичат цели гори, за да изгарят своите покойници. Впрочем, като че ли, само при господството на НС трупите са можели да горят сами, а в условията на свободно общество - не, поради причината, че в клетките се съдържа прекалено голямо количество вода.

Съгласно изплувалите, по време на войната в еврейските кръгове, документи, в Треблинка е имало 10 ГК, които едновременно вместили в себе си 6 хиляди човека. Пътят към тези помещения за убийства бил обкръжен от плътен плет и имал ширина от 1,5 м., а това означава, че по него могат да преминават само два реда от хора. Между всяка двойка би трябвало да съществува разстояние не по-малко от 0,5 м. Получава се опашка с дължина от 2 километра.

Съгласно Адълберт Рюкерл, бивш ръководител на Център за преследване на НС престъпници в Людвигсбург, в Треблинка служели около 35-40 есесовци. Това означава, че за всяка акция по изгаряне, на един есесовец (ако всички те са се занимавали само с това) се падали по 150 евреи! Евреите са се държали, за щастие, необикновено прилежно – вместо да пребият няколко есесовци и да се разбягат, те марширували, както съобщава свидетел в Дюселдорф, “голи, строени, направо към ГК”.

Бабий Яр

След като немците през септември 1941 година влезли в Киев, там започнала серия от взривове и пожари, жертви на които станали стотици хора. В отговор на това немците събрали 33 хиляди евреи, отвели ги в покрайнините на града, разстреляли ги и ги хвърлили в дерето. По-късно там били убити още десетки хиляди евреи. Точно след две години, когато червената армия напредвала към Киев, трупите били изровени и изгорени, както следва да се очаква, без никаква останала следа. Така че, и от това престъпление, не е останало никакво доказателство.

Хербарт Тиделман и Удо Валенди разследвали историята на Бабий Яр. Показанията на свидетелите са пълни с всякакви мислими и немислими противоречия. Преди разстрела жертвите, като че ли, жертвите са били клани с щикове, заравяни живи в земята и т.н. В хода на годините броят на жертвите нараствал до 300 хиляди.

Истината се заключава в това, че в момента на влизане на немците в Киев там не е

Еврейците са нашето нещастие!

имало даже и 33 хиляди евреи, да не говорим за 300 хиляди, тъй като своевременно всички са били евакуирани.

Научни изследвания

а) разследването на Фридрих Паул Берг относно “оръдието на убийства”

Американският инженер Ф.П.Берг проучил дизеловия мотор като оръдие за убийства. Той доказал абсолютната абсурдност на тази легенда.

Тази работа е крайно трудна, трудоемка и неефективна, тъй като такъв газ съдържа много кислород и малко въглероден окис. Един бензинов мотор изхвърля на 1 м³ 5 и повече процента въглероден окис, а дизелов – малко повече от 1 %, даже и да работи на празен ход. Много по-ефективно е било просто жертвите да бъдат затворени в камери без прозорци.

Ако е съществувал “холокост” то неговите изпълнители трябва да са били технически гении, тъй като са успели, по някакъв начин, да преместят милиони хора, незабелязано от останалия обкръжаващ ги свят, до центрове за изстребление, да ги отровят с газ и да ги изгорят без остатък... Но те не успяха да отчетат ужасната неефективност на своите оръдия за убийства!

Както и историята с циклон-Б, историята с дизеловия мотор е измислена от профани в химията. Обаче този мотор се споменава във всички книги по история и, за ужас на привържениците на “холокоста”, по никакъв начин не може да се махне от тях.

б) изследването на Арнулф Ноймайер относно начина за премахване на труповете

А. Ноймайер е инженер. В своето изследване той изхожда от цифрата 875 хиляди, която е била назована на процеса срещу Демьянюк. За да бъдат изгорени 875 хиляди трупа на открит въздух са необходими 195 хиляди тона дърва, (при 200 кг. дърва на труп). Това може да се добие от горски участък с 6,4 км. дължина и 1 км. широчина. За процедурата по изгарянето, продължила, както се потвърждава, от началото на март до края на август 1943 г., е необходима ежедневната дейност на 2800 дървосекачи, с отбелязване, че един човек поваля, изчиства, окастря, подрязва и складира едно дърво на ден. Обаче, както ни съобщава литературата по “холокоста”, в Треблинка е имало само 500 “работещи евреи”, от които, както твърди “преживелият холокоста” Рихард Глоцар, бригадата по дърводобив се е състояла само от 25 човека, т.е. 1,5 % от необходимото количество. Освен това, близо до Треблинка няма истинска гора. А транспортирането по железницата на 195 хиляди тона дървесина едва ли може да се осъществи незабелязано? Или дървесината се е добивала по някакъв друг начин?

Да преминем по-нататък. 875 хиляди трупа дават 2900 тона пепел; да добавим към тях още и 100 тона дървесна пепел. А в пепелта на стотици хиляди трупове остават негорими частици – само зъбите трябва да бъдат около 20-30 милиона парчета. Ако Съветите, или поляците, бяха намерили поне една малка част от всички тези остатъци,

Евреите са нашето нещастие!

то с голяма шумотевица, те щяха да съберат международна комисия и щяха да покажат на целия свят доказателство за немската жестокост. Но това не направиха това. Защо?

в) абсурдът на легендата за “чисто изтребителните лагери”

В своето антиревизионистко съчинение Гил Бастиан излага официалната мъдрост за “лагерите на унищожението” по следния начин: “Есента на 1943 година., Собибор и Треблинка, на 300 км. от Освиенцим, вършат своята черна работа. Когато там масовите убийства приключват, главен център на унищожението става лагерът Освиенцим-Биркенау.

Рудолф Хес, посетил лагера на унищожението Треблинка (през юни 1941 г., 13 месеца преди началото на съществуването му!), се е гордял с подобренията, които той успял да въведе. “Комендантът на лагера Треблинка – съобщава Хес – ми докладва, че е ликвидирал 800 хиляди човека за половин година. Той използвал моноксид, който е малко ефективен. Когато аз строих зданието за унищожение в Освиенцим (кое? там са били много), използвах циклон-Б. ... Другото подобрение беше, че ние построихме ГК, събираща едновременно 2 хиляди човека, тогава, когато в Треблинка във всяка от десетте ГК се събираха само по 200 човека.”

Със следващия пасаж г-н Бастиан много ясно показва за какво счита своите читатели: за идиоти. Той заявява: “В Белзец за 10 месеца - лагерът е открит през март 1942 г. – бяха убити и изгорени на открит въздух 600 хиляди човека. В Треблинка... 974 хиляди, почти всичките евреи, от тях 894 хиляди – за 8 месеца, така че, през останалото време, съгласно Хес за 6 месеца, биха могли да се ликвидират само 80 хиляди.”

Но тогава защо е било необходимо, през пролетта на 1943 г., в Биркенау да се строят ГК, щом като другите лагери на унищожението са функционирали така ефективно? Само в Белзец и в Треблинка, при такъв темп на работа, е можело без никакъв проблем да се унищожат всички пленени евреи. Защо така несвоевременно са били закрити и двете “фабрики на смъртта” и е взето решение да се построят ГК в Освиенцим?

Строителството на четирите крематориума в Биркенау защитниците на холокоста обясняват с необходимостта бързо да бъдат отстранявани трупите на убитите с помощта на газ. Но защо е било необходимо да се строят крематориуми, щом като, трупите, могат спокойно да бъдат изгаряни с помощта на горящи материали, а и без тях, без да бъде оставена никаква следа?

И защо “газът моноксид не е ефективен”, след като с негова помощ са били унищожени, в рекордно кратък срок, 1 824 милиона човека?

Какво са били в действителност Треблинка, Белзец и Собибор?

Не подлежи на съмнение фактът, че след въстанието във Варшавското гето, стотици

Евреите са нашето нещастие!

хиляди евреи са били депортирани в Треблинка. Той е бил транзитен лагер. Да се изгорят и изгорят в него 1 милион жертви е било технически невъзможно. Той не е бил и трудов лагер, тъй като е твърде малък. Такъв е бил Треблинка 1; разположеният на 3 километра от него Треблинка 2 е бил трудов лагер.

Свидетелите съобщават, че от Треблинка са извозвали в други лагери, например в Майданек. За какво, пита се, е било нужно да се преместват жертвите от един “лагер на унищожението” в друг”, господа защитници на “холокоста”?

Възможно е, също така, Треблинка да е служил за междинен лагер при прехвърлянето в белоруските колонии, съществуването на които се признава даже и от защитниците на теорията за изстреблението. Такива междинни лагери са били най-вече Собибор и Белзец и, може би, за това те са били построени на изток от Варшава.

Унищожили ли са немците всички документи? Кой може да знае? Но защо тогава в Освиенцим абсолютно всички книжа са останали непипнати? Струва ни се, че там, където няма документи, те са били скрити, тъй като те опровергават легендата за “холокоста”. В близките години могат да се очакват много интересни открития.

ХІІ. Чудеса на конвейер

В превъзнасяната до небесата, превърната и в кинофилм, книга “Смъртта – майсторът от Германия”, Лео Рот и Еберхард Джеkel пишат: “Убийствата на европейските евреи е уникално. Никога, преди това, една държава не е вземала решение избрана група от население, включваща старци, жени, деца, да бъде изстребена безразборно и изцяло и това решение да се осъществява, така че принадлежащите на тази група да бъдат не само унищожавани навсякъде, където бъдат заловени, но и да бъдат извозвани на големи разстояния с една цел: да бъдат убити в специално създадени за това учреждения.”

Хайде да се съгласим с факта, че НС действително са успели да скрият всички доказателства за това безпрецедентно масово убийство на цял един народ и да засегнем крайъгълния въпрос: действително ли всички евреи, попаднали в ръцете на немците, ”включително жените, старците, децата, безразборно и без остатък, са били изстребени”? Да се отговори на този въпрос е елементарно просто. За това е необходимо само редовно да се чете пресата и, четейки я, да се помисли малко.

Ще започнем нашия рейд из полята на пресата на свободния свят със статията в “Шпигел” (№ 51, 1992 г.), която носи заглавието “И тогава аз потънах в нощта”. В нея се говори за редица евреи, “преминали през нацистките лагери и останали живи”. Ето няколко примера:

- Ралф Джордано, по време на войната е живял на свобода, но под надзора на Гестапо;
- Лео Баек, преживял цялата война в старото гето на Терезиенщад;
- Инге Дойтчкрон, описала младостта си по време на войната в Германия в свои

Евреите са нашето нещастие!

мемоари;

- Теодор Голдщайн “бил депортиран от нацистите в трудовия лагер Вулхайд” и останал жив; и т.н.

В статията не се споменава за евреи, отровени с газ. В същия брой на “Шпигел” се публикува интервю с “преживелия холокоста” председател на Централния еврейски съюз в Германия Игнац Бубисом, който, като че ли, се явява приемник на друг “преживял” холокоста” евреина Шмул Галински.

Да се задържим още малко при “най-интелигентното” списание и погледнем броя от 4 септември 1995 г. На стр. 152 е публикуван разговор с еврейския историк Йосиф Рован, за когото е известно, че за участието си в Съпротивата, е бил депортиран в Дахау. В този лагер, разбира се, той е оцелял, иначе “Шпигел” не би могъл да побеседва с него. И в същото време, историци от такава величина, като Рот, Джекел и редица други (все евреи) утвърждават, че нацистите са унищожавали евреите “безразборно и без остатък”. Поради факта, че Рован не е само евреин, а и участник в Съпротивата, то неговата смърт би трябвало да е повече от сигурна, но не, той оживял! Това не е ли чудо?

За друго чудо ни разказва “Франфурктен Алгемайне Цайтунг” в брой от 27 април 1995 г. Там се съобщава за един евреин, участник в Съпротивата, Арно Люстигер, “преживял и концлагер, и лагер на унищожението”. Не се съобщава в кой “лагер на унищожението” е бил, но той явно е оживял, иначе не би могъл през 1995 г. да дари своите читатели с обвинения за антисемитизъм и псевдонаучни ревизионистки съчинения.

Чудо лъха и от съобщението в “Нордвест Цайтунг”, издаван във фрисландския Олденбург. В брой от 13 април 1994 г. се съобщава за Израел Гутман, главен издател на “Енциклопедия на Холокоста”, следното: “Израел Гутман е роден в 1923 година, във Варшава, в 1943 г. е взел участие във въстанието на Варшавското гето и след това, до 1945 г. се е намирал в лагерите Майданек, Освиенцим, Маутхаузен и Хунскирхен”.

Два от посетените от Гутман лагери се считат за “лагери на унищожението” и, ето, участникът във въстанието евреин преминава през тях и остава невредим. Тук са възможни три обяснения:

1. Глупавите нацисти, въпреки своите старания, така и не са могли да унищожат Гутман, прехвърляйки го от лагер в лагер. Но тогава е непонятно, защо те не загубиха войната още първия ден.
2. Ние си имаме работа с цяла редица от фалшифицирани чудеса.
3. Немците изобщо не са имали намерение да убиват Гутман, въпреки че той е бил евреин и въставал с оръжие в ръка срещу немската армия. Те са го интернирали по съображения за безопасност или поради нуждата им от работна ръка; възможно е и поради двете причини.

Евреите са нашето нещастие!

Кое от трите предположения е най-близо до истината? На нас ни се струва – третото. Но нека да разгледаме още няколко примера.

Семейството на Франк

Трагичната съдба на това семейство, на пръв поглед, потвърждава версията за унищожението. Но това, като че ли, е само на пръв поглед. През август 1944 година Ото Франк, неговата съпруга Едит и дъщерите му Анна и Маргот са депортирани от Амстердам в “лагера на унищожението” Освиенцим, където, обаче те не били унищожени. Ото Франк е останал жив. Жена му умира през 1946 г., а техните дъщери в лагера, но не от газ, тъй като тогава, според официалната версия, такива действия не са се предприемали. Те са починали малко преди края на войната от тиф в Берген-Белзен, където са евакуирани след Освиенцим.

Симон Вайл

В Центъра за съвременна еврейска документация Симон Якоб, роден на 13 юли 1927 г. в Ница, се счита за “убит с газ”. По-късно, под името Симон Вайл, става председател на Европарламента и френски министър на здравеопазването. Неговите майка и сестра също са преживели Освиенцим и умират от тиф в Берген-Белзен. Отново това е една трагедия, обаче нито следа от политика за целенасочено изстребление, иначе и тримата се водят убити или още във Франция, или в Освиенцим.

Примо Леви и Бенедикт Каутски

Евреин и борец на Съпротивата, Леви, след като е арестуван, не е бил убит от немците, но е изпратен на принудителна работа в Освиенцим. Той е описал всичко това в книгата си “Това ли е човекът?”.

Австрийският евреин и социалист Каутски е пребивавал по време на войната в Бухенвалд, Освиенцим и още един път в Бухенвалд, но е останал жив. Неговата осемдесет годишна майка е починала през декември 1944 г. в Биркенау, получавайки до последния си ден медицинска помощ.

Ели Визел

Лауреатът на Нобелова награда за мир, по мнението на който всеки евреин е длъжен да изпитва “здрава мъжка ненавист към немците”, е преживял и Освиенцим, и Бухенвалд.

Можем да посочим още твърде много имена на известни евреи, пребивавали в “лагерите на унищожението” и останали живи: “ловецът на нацисти” Симон Визентал, бившият президент на кнесета Д.Шилански, християн демократът Ерик Блюменфелд, равина Лео Баск, Юзеф Циранкевич, Хершел Грюншпаи, чието убийство на немски дипломат, се е превърнало в повод за “кристалната нощ”. Това се отнася за всички, “преживели холокоста” и писали спомени, в които с всички сили крещат: “Аз се измъкнах от всичко, за да ви разкажа какво се случи с другите.”

Евреите са нашето нещастие!

Когато пред привържениците на “холокоста” се поставят тези факти, те отговарят, че НС са провеждали комбинирана политика на изстребление. В “Енциклопедията на холокоста” е написано: “След пристигането в Биркенау караха затворниците да напуснат, колкото си може по-бързо, вагоните... Офицерите от СС извършваха “селекция”: по-голямата част изпращаха в ГК, а по-малката – на принудителна работа... Огромен брой от жертвите, мъже и жени, веднага след попадането си в Освиенцим, 2 бяха изпращани в ГК и не бяха регистрирани. “Селекция” се е извършвала и в Майданек.

В “чистите лагери на смъртта” всички бяха изпращани в ГК, в това число и работоспособните, без да се съобразяват с това, че самите немци изпитваха крайна нужда от работна ръка.”

Без да споменаваме, че “селекцията” противоречи на основната версия за “холокоста”, че са били унищожавани всички, то тя не се връзва и с фактите. Ако нещата стояха така, то в Освиенцим нямаше да се налага да регистрират възрастните хора, тъй като те не са били годни за работа. Неработоспособни са били и децата. Би трябвало те да бъдат убивани веднага след тяхното раждане. Но не, полската акушерка Станислава Лещинска съобщава: “В онези тежки условия аз разродих около 3 хиляди деца. Без да говоря за страшната мръсотия, насекоми, заразни заболявания и другите ужаси, ставаше нещо невероятно, но истинско. Веднъж лагерният лекар ми заповяда да напиша рапорт за инфекциите при новородените, а също така и за смъртността сред майките и техните рожби. Аз му отговорих, че нито сред майките, нито сред техните рожби няма нито един смъртен случай. Лекарят ме погледна с недоверие и каза, че даже и в най-добрите немски клиники не могат да се похвалят с такива резултати.”

Славната акушерка, без съмнение, щеше да каже, ако родените от онези самоотвержени майки деца, са били убивани веднага.

По сведения на С.Спилбърг (“Списъкът на Шиндлер”) даже 50 години след края на войната са живи 300 хиляди евреи, преживяли “холокоста”, от които 150 хиляди ще бъдат поканени пред кинокамерите до 1997 година. В американско-еврейското списание “Jewish Chronicle” от 28 юли 1995г. пише: “Днес живеят 250-300 хиляди преживяли холокоста. Ари Цев, провел интервюта със 150 хиляди, счита, че те би трябвало да бъдат 400 хиляди.”

И така, половин век след края на втората световна война живеят 250-400 хиляди депортирани някога евреи. А колко ли трябва да са били през 1945 година? Както пише Валтер Занинг с своето сензационно разследване “Ликвидацията”, в този период, когато, като че ли, са извършвани масови убийства, в сферата на немското господство са живели не повече от 4 милиона евреи. От тях, както е признато, съвсем не всички са били депортирани. Много голяма част от френските, белгийските и италианските евреи въобще никога не е била докосвана. Така че, какво може да се каже за следните твърдения:

- немците са искали да изкоренят всички евреи;

Евреите са нашето нещастие!

- в два от шестте “лагери на смъртта” са били убивани не всички евреи, но са подбрани работоспособните;
- в останалите четири “фабрики на смъртта” са били унищожавани и работоспособните, въпреки намерените документи, които доказват, че немците трескаво са търсели еврейска работна ръка;
- в много страни и косъм не е паднал от главите на евреите, въпреки че, в една Белгия не е представлявала никаква трудност арестуването на всички евреи;
- от максимум 4 милиона евреи са били унищожени 5-6 милиона, даже 11 милиона (Визентал);
- половин век, след уникалния геноцид, когато от 4 милиона били унищожени 5-11 милиона, 250-400 хиляди евреи, бивши обитатели на лагери, живеят и до ден днешен.

Да разгледаме няколко примера от тези 250-400 хиляди чудеса. Еврейският хуморист Ефраим Китън казва: “виждате ли, аз бях на път към лагер на смъртта, но успях да избягам. Това е просто едно чудо!”

Ели Визел и неговият баща още същата нощ, когато пристигнали в лагера, се отправили към ямата за изгаряне, където, ние вече споменахме, са били изгаряни живи възрастни и деца. И двамата избегнали смъртта в пламъците по следния начин: “Нашата колона беше на 15 крачки от ямата. Аз стисках устни, за да не може татко да чуе как тракат зъбите ми. Ето, останаха 10 крачки. Осем. Седем. Ние марширувахме бавно, като че ли, след катафалката на собственото си погребение. Ето, вече само четири крачки. Три. Те бяха съвсем наблизко, ямата с нейните огньове. Аз събрах всички сили, за да изскоча от редицата и да се хвърля върху бодливата тел. Дълбоко в сърцето си аз се прощавах с татко, с цялата вселена и зашепнах: ийтгадай вейтгадах хме рабах... Неговото Име да се извиси и да бъде свято...”

Невъзможно! Две крачки ни отделяше от ямата, когато ни беше заповядано да се върнем в бараките.”

След това, вместо да чакат пристигането на съветските освободители, двамата се присъединяват доброволно към отстъпващите немци и тук Ели и неговият баща преживяват още едно чудо: ”През редиците премина шепот: селекция! Провеждаха я офицери от СС: слабите наляво, тези, които могат да вървят – надясно. Моят баща беше отправен наляво. Аз се спуснах след него. Офицерът от СС ревна зад мен: “Назад! Аз се набутах сред другите. Няколко есесовци ме подгониха и се създаде такъв “тохувабоху” (евр. “хаос”), че много хора преминаха вдясно, в това число и ние с татко.”

И в Бухенвалд на Ели се налага да играе със смъртта подобни игри: “В Бухенвалд ежедневно изпращаха на смърт 10 хиляди човека. Аз винаги попадах в последната стотица пред вратата. След това прекратявах езекуцията. Защо?”

Еврейците са нашето нещастие!

Наистина, защо? Ние също много искаме да узнаем това.

Втората съпруга на Ото Франк са отървава от ГК по следния начин: “Всяка затворничка трябваше да се представя отделно и есесовките сравняваха татуираните номера с номерата в списъка... Пред мен стоеше Лорета. Когато дойде нейният ред, тя каза: “Г-жо оберщурмфюрер, ние двете не сме в този списък, нас по погрешка ни взеха от друга барака!” Есесовката погледна в списъка. “Кой е нашият номер?” – “А/6893”, “А моят е А/5271” – казах аз. “Настина ли?” Върхът на молива се спусна по листа, търсейки нашите номера... Вратите на камиона се затвориха и заповядаха на шофьора да потегля. А нас отпратиха в друга барака.”

Юдит Труди Биргер избягва смъртта по свой начин: “Между другото аз вече бях толкова близо до пещта, че можех да различавам лицата на полските лагеристи, които хвърляха в огъня живите хора. Те хващаха жените, както им падне и ги напъхваха направо в пещта с главите напред... И когато видях, че аз съм следващата по ред, се вцепених... Тогава чух глас. Сън ли беше това? ... Там стоеше комендантът на лагера, нисък човек на около 45 години... Той зарева: “Махайте тази девойка оттук!” Вместо да ме изгорят, както другите жени, полските престъпници ме положиха на носилка...”

Биргер се отървава не само от огъня, но и от водата: “Незнайно защо, но немският готвач заповяда... Внезапно той закрещя: “Корабът е претоварен! Евреите във водата!” Полските и литовски лагеристи се втурнаха да изпълняват неговата заповед. С драматичен жест аз вдигнах ръце и закрещях с всички сили: “Слушай Израил!” ... Внезапно готвачът заповяда всичко да спре... Така нито една от 30-те жени не беше хвърлена във водата.”

Много чудеса са били необходими за оцеляването на членовете от зондеркомандите. Според “Енциклопедия на Холокоста”, названието “зондеркоманда” означава “... група от еврейски затворници, работещи в ГК и в крематориумите”. На няколко месеца техните членове са били унищожавани и заменяни с нови.

Нашият стар познат Миклош Ниезли е бил член на такава команда. Той пише: “Членовете на зондеркомандата не смееха да напускат територията на крематориума и след 4 месеца, ако те са видели твърде много, биваха ликвидирани.” Постъпил през май 1944 година в Освиенцим, Ниезли, както може да се разбере от неговия класически труд, е видял много, обаче не е бил ликвидиран. Още през декември 1942 година Шалом Драгон и Милтън Буки попадат в Освиенцим и веднага са зачислени в зондеркоманда, но и те са доживели до освобождението през 1945 г. По чуден начин те са избегнали 6 ликвидации. Но още по-удивително е било спасението на Филип Мюлер. Съгласно неговия класически труд “Особено обръщение”, носещо подзаглавие “Три години в крематориумите и ГК на Освиенцим”, той е преживял (36:4) = 9 ликвидации.

Фортуна не е закъснявала и по отношение на други членове на зондеркоманди: Шмул Файнцилберг (това е същият онзи Станислав Яновски, той е и Касковски), Д. Пайсихович, Хенрих Таубер, Авраам Драгон, Йосиф Закар, Яков Габаи, Шаул Хазан,

Еврейците са нашето нещастие!

Елеизър Айзеншмид, Леон Кохен и др.

Но, ако, все пак, се е случвало някой член от зондеркоманда да умре, то винаги той е намирал начин да напише послание към свободния свят, да го запечати в бутилка, а бутилката да закопае, за да бъде намерена случайно след години. Така се е случило и с неизвестния еврейски автор, който ни потресе с ето таква съобщение: “Някаква млада полякия попада в ГК и пред голите присъстващи произнася кратка, но пламенна реч, в която заклеява нацистките престъпници и завършва със следните думи: “Ние сега няма да умрем, историята на нашия народ ще ни увековечи, нашата воля и дух ще живее и ще разцъфтява, а немският народ ще заплати за нашата кръв толкова, колкото ние самите не можем да си представим...” След това полякинята коленичила и тържествено произнесла молитва... , Ето по такъв начин те изразили, с вълнуваща сърдечност, своите чувства и надежда, а също така и вярата в бъдещето на своя народ. След това всички заедно изпели “Интернационала”. По време на пеенето пристигнал автомобил на Червения Кръст, в камерата бил пуснат газ и всички умрели с пеене и екстаз, мечтаейки за братство и съвършенство в целия свят... И там стояло момиченце на пет годинки, което държало за ръка едногодишно братче. Един от командата се приближил за да съблече братчето, а момиченцето викнало: “Махай се, убиесо на евреи! Не докосвай, с обагрените си от еврейска кръв ръце, моето прекрасно братче! Аз сега съм неговата добра майчица и то ще умре в моите ръце!” ...Хауптшарфюрерът Мюл строил всички в редици по четирима и започнал подред да ги разстрелва (т.е. с един изстрел четирима – Ю.Г.)”

Какво ли ще кажат бъдещите поколения за времето, в което хората поголовно са вярвали във всичко това? Не само членовете на зондеркомандите, но и членовете от групите, които са копали масовите гробове, ако са искали да оживеят в Освиенцим, е трябвало да преминат през серия от чудеса, както например се е случило с евреина от гръцки произход Мавриций Бенруби: “Десетте ями бяха готови да приемат мъчениците. Близко до тези открити ями се намираха още няколко, засипани с прясна пръст; те се простираха в една зона от около 300 метра. Беше видно, че са засипани не много отдавна. Почвата около тях беше опръскана със светла мазнина, премесена с кръв. След като получи заповед, нашият началник ни раздели на две групи. Няколко от нашите другари скочиха в ямите и грабнаха кирките. Аз, с останалите другари, се промъкнах към зондеркомандата, за да транспортираме трупове. Членовете на зондеркомандата ни посрещнаха с дъжд от камъни. Подложиха ни на немислими унижения. Те се смееха и се забавляваха като истински престъпници. Стараеха се да се харесат на своите съюзници нацистите. Накратко казано, всичко това беше един миниатюрен образ на нацисткия режим в лагера. В нашата група ние бяхме пребивани от всички: началници, нацисти, есесовци, членове на зондеркомандите. Накрая ни хвърляха върху купчината от трупове, забавлявайки се с нашия страх. Есесовците стреляха в нас и всеки ден се налагаше да пренасяме наши мъртви другари в лагера, за да бъдат отчетени при вечерната проверка.”

Представяте ли си, от юни 1942 г. до януари 1945 г. есесовците постоянно разстрелвали копачите на ями и те били принудени всяка вечер да мъкнат своите

Евреите са нашето нещастие!

убити другари в лагера, а Бенруби остава жив в подобна ситуация цели 2,5 години!

Още по-голямо чудо, от случилото се в Освиенцим, е било необходимо на Рудолф Редер, за да преживее Белзец, още повече, че (според Когон/Лангбайн/Рюкер) от 600 хиляди затворени там, нито един не е напуснал този ужасен лагер жив.

Израелският изследовател Ицхак Арад ни съобщава на стр.266 от своята книга как във “фабриката на смъртта” Белзец са успели да оживеят още пет затворника. Редер, като че ли, е бил един от петимата. Без да се интересуват от това, че е на 60 години, той е изпратен в еврейската работна команда. Няколко месеца той е живял сред “безсърдечните чудовища, които със садистично наслаждение, извършвали нечувани злодейства” и преживял повече от 80 акции за унищожаване, на което може само да завиждат побелелите от завист Филип Мюлер и Симон Визентал. Веднъж “безсърдечните чудовища” изпратили Редер с един есесовец за покупки. По пътя есесовецът заспал и Редер успял да избяга. За подобно квази-чудо съобщава на 5 август 1993 година монреалският “The Gazette”: Единадесет годишното момченце Моше Пиер не по-малко от 6 пъти е попадал в ГК на КЛ Берген-Белзен. И всеки път оставал жив, за да наблюдава целия ужас на умиращите мъже, жени и деца, изпратени заедно с него в ГК . До ден днешен Пиер не знае как е успял да преживее отравянето с газ и да остане жив.”

Ние също не може да знаем това. Но не само малкият Моше се е оказал устойчив на синилната киселина. Вестникът продължава: “Пиер и неговата сестра, и братята му – всички оставаха живи, а след тях винаги ходеха две жени от лагера. След войната Пиер се среща със своя баща и неговата съпруга.”

Ще завършим разглеждането на тези удивителни чудеса със заявлението, направено в базелския “Еврейски преглед Макаби” в броя от 11 ноември 1993 година, в което се казва: “Всеки еврейски човек, произхождащ от нашата парша (Parscha), може да живее, знаейки, че еврейският народ не се подчинява на природните закони.”

XXIII. Броят от 6 милиона

А. Откъде се е взела тази митична цифра?

Заедно с ГК в мит се е превърнала и цифрата 6 милиона. Но да погледнем откъде се е взела тя. За първи път тя изплува в показанията на двама НС от средна степен на йерархия – Дитер Вислицен и Вилхелм Хетъл. Вислицен е бил шеф на Гестапо в Братислава. Своите показания той е давал пред чешки комунисти, които са го измъчвали жестоко. Цената на подобни показания, естествено, е равна на нула. Вислицен е можел да назове и цифрата 60 милиона, само за да прекрати непосилния тормоз.

Хетъл е бил сътрудник на Адолф Айхман в Главното управление на Държавна сигурност. Като че ли, цифрата 6 милиона е чула от самия Айхман. След изчезването на своя шеф Хетъл решил да се измъкне от трудното положение като стовари вината върху Германия, както са поискали от него съюзниците. Той е бил възнаграден за това

Еврейците са нашето нещастие!

си сътрудничество: от неговата глава не е паднал и косъм. Айхман през 1960 година е екстрадиран от Аржентина в Израел, където на показан съдебен процес световната съдебна бюрокрация го превръща в чудовище и през 1962 година го екзекутира.

Но да се върнем в 1942 година. Там ние се натъкваме на удивителен факт, когато ционисткият активист Наум Голдман, станал по-късно президент на Еврейския конгрес, още през 1942 година на прием в хотел “Балтимор” в Ню Йорк заявява, че от 8 милиона евреи, намиращи се в зоната на немско господство, са останали живи едва 2 или 3 милиона. Тогава “холокоста” току-що е започвал. Откъде Голдман е знаел бъдещата цифра?

Но нашето изумление няма да има граници, ако се обърнем към вестник “Американски евреи”, където за “холокоста” се говори в брой от 31 октомври 1919 година. Говори се за унищожението на “шест милиона еврейски мъже, жени и деца”. Къде и как “холокоста” се е осъществил не може да се разбере от тези малоумни писания, но цифрата 6 милиона се споменава 7 пъти.

А ето къде се намира отговорът защо непременно е необходима тази цифра: тя е взета от древността, това свещено число е заимствано от ненормалните политикани от Талмуда.

Б. Волфганг Бенц и Валтер Занинг

Да се замислим над това, каква колосална роля играе числото 6 милиона вече десетилетия в пропагандата. До сега е имало само един опит да се разобличи това число. В 1991 година авторски колектив под ръководството на професионалния антисемит В.Бенц. (той ръководи Берлинския институт за изследване на антисемитизма) издава дебел том под заглавие “Измерение смъртта на един народ”, където се казва, че в третия райх са били унищожени от 5,29 до 6,01 милиона евреи. А осем години по-рано американецът В.Занинг, в своята книга “Решение”, прави извод, че в сферата на немско господство са загинали само няколко стотици хиляди евреи.

И двете книги са проанализирани от Хермар Рудорф и неговият труд е общодостъпен. Ние ще се ограничим само с кратки извадки от него.

За да получи броят от 6 милиона Бенц и неговата група прибегва до редица манипулации, например към двойно счетоводство, използвайки факта, че териториите по време на втората световна война често са преминавали от ръка в ръка. Рудолф е открил 533 193 такива двойни изчисления. По-нататък, съвсем спокойно, в сметката на немците влизат и сталинските чистки, и депортацията. В Полша Бенц счита всеки евреин, който не се е завърнал след войната за убит. Получава се така, като че ли книгата на Леон Ири “Exodus” въобще не е била написана.

За разлика от Бенц, Залинг води преброяването с необходимото внимание. В своята книга, опираща се изключително на еврейски и съюзнически източници, той показва, че след 1945 г. 1,5 милиона евреи са се изселили от Европа в Палестина, САЩ, Южна Америка и Австралия. Но тези 1,5 милиона, все още, не могат да решат всички

Евреите са нашето нещастие!

проблеми. Другата част трябва да се търси в СССР. Съгласно статистическите данни, в 1939 година в Съветската държава са живели 3,02 милиона евреи. По статистически данни от 1959 година там те са били 2,267 милиона. Обаче всички ционисти са единодушни с мнението, че тези данни са твърде занижени. Първо, всеки съветски гражданин е можел по свое собствено желание да назове своята националност, а повечето, ако не и всички, са били асимилирани и са се нарекли “руснаци”. Второ, съветският режим е бил заинтересуван за това, историята да осигури необходимата база за “холокоста” и затова целенасочено, след войната, е започнал да занижава броя на евреите, живущи на територията на великата страна. На 1 юли 1990 година, т.е. много години след началото на масовата емиграция на съветските евреи на Запад, “Ню Йорк пост” пише, опирайки се на еврейски специалисти, за 5 милиона евреи, живущи в СССР. Естественният прираст на тази група от населението, в условията на увеличаващата се тенденция към асимилация и намалена раждаемост, едва ли може да бъде толкова велик. Изводът е, че до емиграцията там е трябвало да са живели 6 милиона евреи, т.е. 2,5 повече, отколкото в 1959 година.

Така че, какво се е случило всъщност? 1939 година. След разделянето на Полша огромният поток от евреи се е устремил на Изток. А след началото на немско-съветската война голяма част от евреите – според Заннинг 80 % - е била евакуирана и немците даже не са ги и видели. През декември 1942 г. Давид Бергелсон, секретар на Еврейския антифашистки комитет, заявява в Москва:”Благодарение на евакуацията е било спасено абсолютното мнозинство от евреи, живеещи в Украйна, в Белорусия, Латвия и Литва. Според съобщенията, пристигащи от Витебск, Рига и др. градове, окупирани от фашистите, там са останали само отделни евреи.”

По този начин, голяма част от полското и прибалтийско еврейство е било абсорбирано в СССР. Без да се съобразяват с това британо-американската комисия от февруари 1946 година, когато стотици полски евреи отпътували на Запад, съобщава, че там преживяват още 800 хиляди евреи.

И какво, в такъв случай, трябва да се предприеме с мита за изстреблението на евреите в КГ?

В. Изследванията на К.Нордлинг

Шведският професор Карл Нордлинг се е потрудил да разследва съдбата на 722 посочени в “Енциклопедия на юдаизма” евреи, живели по време на втората световна война в сферата на немско господство. Той установил, че 44 % от тях са емигрирали до началото на 1942 г., 13 % са починали, 35 % не са били докоснати за депортация, останалите са били депортирани и интернирани, но са останали живи.

Ако изходим от цифрата 4,5 милиона евреи, живели в сферата на немско господство, то 13 % от тях представляват около 600 хиляди. Занинг е изчислил точно половин милион, английският ревизионист Стефен Гален – 750 хиляди. Така от мозаечните парченца се подрежда картината какво всъщност се е случило.

Без съмнение, загубата на 13 % от населението е една ужасна трагедия за

Евреите са нашето нещастие!

европейските евреи. Обаче и при другите народи загубите са били такива, даже и поголеми.

XIV. Слонът, който никой не забеляза

За това, че съюзниците, Ватикана и Червеният Кръст са знаели за съдбата на евреите, се доказва в много книги. В тях безкрайно се спори защо никой не се е притекъл на помощ на евреите. Невъзможно е да си представим, че във Вашингтон, Лондон, Москва, Ватикана, Женева не са знаели какво става в Освиенцим и в другите “лагера на унищожението”. Американският автор Давид Уйман, разглеждайки този въпрос, открито изказва подозрение, че изстребването на евреите е било извършено с мълчаливото съгласие на всички. Той и своята книга назовава така: “Нежеланият народ”.

Още от 1942 година в пресата се появяваха съобщения за унищожаване на евреите. Обаче никой не вярваше на страшните истории за газовите камери, вагоните с негасена вар, убийствата с електричество под земята. В това не вярваха нито правителствата на съюзниците, нито Ватикана, нито Червеният Кръст. Още през август 1943 година, когато вече съществуваше официалната версия за умъртвени с помощта на газ 2,5 милиона евреи, американският министър на външните работи Кордел Хел, в телеграма до американския посланик в Москва, смята всички показания за ГК за недоказани.

Мартин Жилберд, в своята дебела и богато документирана книга “Освиенцим и съюзниците” пише: “Имената е местоположенията на четирите лагера на унищожението Хелмно, Треблинка, Собибор и Белзец станаха известни на съюзниците през 1942 година. За ГК в Освиенцим се мълчеше до края на 1944 година.”

Освиенцим беше разположен в центъра на промишлена зона. Лагеристите постоянно са контактували с волнонаемните, а те ежедневно са се връщали при своите семейства. Лагеристите често са били превозвани по железопътните линии към Освиенцим пристигайки от други освободени от тях лагери (да си припомним семейството на Франк). Както вече казахме, съществувал е голям брой освободени от лагера; особено много такива е имало в началото на лятото на 1944 г., когато геноцидът, както твърдят, достига своя ужасен пик. Всички тези десетки хиляди волнонаемни, премествани и освободени са, или са могли, да бъдат свидетели на изстребването на хора, за което светът не е знаел нищо.

Като че ли, главно място, където са ставали убийствата, се явява крематориум II в Биркенау. Всички земни и въздушни снимки, а също така и рисунките на Джон Бол показват, че лагерът е бил обкръжен с ниска ограда и всеки е можел да види извършването на ежедневните убийства. Непосредствено до крематориум III, вторият по величина на извършване на масови убийства, се е намирало футболно игрище, където лагеристите редовно са играли футбол.

Ако е имало наистина масови убийства с помощта на газ, то само за една седмица

Евреите са нашето нещастие!

съседните страни щяха да научат за това, а съюзниците щяха да засипят цяла Германия с милиони листовки, известяващи на немския народ престъпленията на неговото правителство. Но това не се е случило.

От края на 1943 г. Освиенцим постоянно е бил фотографиран от въздуха. Ако на снимките е имало нещо, което да показва следа от масови убийства, то англо-американските бомбардировачи лесно можеха да разрушат железопътните артерии, свързващи Освиенцим с Унгария. Но те не са направили това. Защо? Защото на снимките не е имало нещо, което да показва масови убийства!

Поддръжниците на теорията за изстреблението, такива като Фавън и Уиман, Жилберт и Лекер, стигат до извода:

- не е възможно е да бъдат скривани продължително време масовите убийства в Освиенцим;

- съюзниците, Ватикана и Червеният Кръст не са съобщавали нищо за масовите убийства в Освиенцим и не са си помръднали пръста, за да спасят евреите от ГК.

Единствено възможно следствие от тези крещящи факти е въвел американският ревизионист Артър Бутс: “Аз не виждам в моето мазе никакъв слон. Ако в моето мазе имаше слон, то безсъмнено аз щях да го видя. Следователно, в моето мазе няма слон.”

XV. Ризата на Нес

В гръцката митология се разказва за кентавъра Нес, който умирайки от стрелите на Херакъл, посъветвал жената на Херакъл Деянира да събере кръвта от неговите рани, да намокри в нея ризата на Херакъл и, ако той ѝ изневери, да му я облече. Деянира постъпила точно така. Ризата отначало се харесала на героя, но след това започнала да го изгаря, причинявайки му невероятни страдания. Обаче не било възможно ризата да бъде свалена, тя прилепнала към тялото и Херакъл загинал в страшни мъки.

За този мит би трябвало много отговорно да се замислят някои от най-умните еврейски вождове. “Газовите камери” – това е ризата на Нес, която ционистите измислиха преди половин век. Отначало тя, под формата на камери с гореща пара, огнени ями и други измислици на дивата пропаганда, е послужила като инструмент за отмъщение срещу силния враг – “фараона” от Берлин, решил да лиши еврейския народ от права, насилствено да го премести и да го принуди да работи. А след това ционистите открили, че лъжливата пропаганда може да доведе до много изгоден гешефт.

Германия била заставена да плаща компенсации, от които са се възползвали Израел и ционистките организации. Като добавка този мит помага за оказването на огромен психологически натиск върху немците. По-нататък: до 1945 година са се разрешавали критични изказвания срещу евреите, след 1945 година – не. Даже и най-скромният опит да се постави под съмнение методите на действие от страна на ционистите, се подлага на проклятие и обвинение в антисемитизъм. Всеки, дръзнал да каже дума

Евреите са нашето нещастие!

против евреите, рискува да бъде осъден на обществено презрение, да бъде лишен от работа, а в редица страни – да бъде глобен или поставен зад решетките.

Подобна нечестна игра би продължила до безкрайност, ако не бяха проклетите ревизионисти! Щом като след 1945 година ГК позволиха на ционистите да се изкачат на немислими височини, то в бъдеще ще им се наложи да паднат твърде от високо с всички произтичащи от това последствия. Удивителното е, че безотказно действащото до сега оръжие започва с ужасна сила да се обръща срещу ционистите. По тяхна вина не само в Германия, но и навсякъде по света, болшинството евреи, които лично не носят никаква вина в създаването на лъжите за “холокоста”, започват да изпитва срещу себе си ледено презрение. Те някога ще поискат да свалят от себе си “ризата на Нес”, но вече няма да могат да направят това.

До втората половина на 70-те години официалната версия за “холокоста” стоеше непоколебимо. Наистина, още тогава, се появяваха смели мъжествени хора, опитващи се да изобличат лъжите. Наред с Пол Расин, пионер в движението на ревизионистите, застанаха редица автори: Маврикий Бардес – отначало вярващ в ГК и единствено спорещ за броя на жертвите, Емил Арет, Ервин Шебори, Тис Кристоферсен, Хайн Рот, Франц Шейдъл, Волф Дитер, Ричард Харуид и някои други. Обаче на техните аргументи не достигаше научна база, за да се направи пробив в стената от лъжи. Първите ревизионисти се опитваха да открият най-слабият пункт в историята на “холокоста”, а това беше абсолютно техническо безразсъдство..

“Холокоста”, по силата на своята историческа и техническа абсурдност, съдържа в себе си своето опровержение. Решителен напредък в изследванията на ревизионистите е постигнал Артур Бутс през 1976 год., публикувайки книгата “The Noax of the Twentieth Century” (Мистификацията на ХХ век). В началото на 1979 год. Вилхелм Штеглих публикува “Митът Освиенцим”, където разкрива неубедителността на създадената за Освиенцим представа. Малко преди това Робер Фарисон открито излиза със статии, в които показва техническата невъзможност на съществуване на ГК. Заедно с шведа Детлиб Фелдерсон – тогава напълно неизвестен – Фарисон провежда естествено-научни изследвания в “лагерите на унищожението” и публикува получените резултати.

Бутс, Штеглих, Фарисон започват да отчитат времето, оставащо до момента на смъртта на този мит. Тогава, 30 години след края на войната, на ционистите и техните момченца за разпространяване на лъжи в политиката, беше заповядано: нито крачка назад! ГК вече надеждно бяха станали символ на уникалните страдания на евреите, символ, който не трябваше да бъде жертван докато не се разклатят основите, на които се крепеше следвоенният световен ред.

Печалбите от великата лъжа започнали само да се натрупват. Заради тях пропагандата относно “холокоста” започнала да граничи с шизофрения. С изминаването на всеки ден, който ни отдалечава от войната, все повече тази шизофрения се увеличавала и все повече страни надявали намордника, забраняващ им да мислят. В течение на още много малко време ще се налага ревизионистите да попадат зад решетките, тъй като

Евреите са нашето нещастие!

монополът на информационното разпространение се разбива и това ще ускори идването на края на най-великата лъжа в световната история.

Днес на ционистите им се иска, заедно с 6-те милиона отровени с газ, да говорят и за още 3 милиона умрели от тиф и недохранване. Но е късно. Газовите камери се мъдрят не само в учебниците по история, но и като “очевидни факти” в съдебните документи. Ако трябваше да се доказва, че немците са отровили с газ само няколко хиляди, то катастрофата можеше да бъде удържана. Обаче сега не се налага да се доказва нито едно отравяне с газ, а ГК – това не е вече възникнало в следвоенните години преувеличение, а лъжа от самото начало.

В холандския вестник “Intermediair” от 15 декември 1995г. се появи дълга статия от евреина Михаел Картек, в която той занижава броя на убитите с газ до 700-800 хиляди. Останалите (5 милиона), казва авторът, са били “разстреляни, пребити до смърт, обесени”. Не се ли явява тази статия някакъв сондаж, пуснат, за да се проверят реакциите на обществеността спрямо някаква нова версия за “холокоста”? Ако това е така, то няма да ни се налага да я чакаме дълго. Интересно ще бъде да узнаем как идеолозите на “холокоста” ще успеят да разпределят тези 700 хиляди по 6 “лагера на унищожението” и как ще ни обяснят своя отказ от “очевидното”?

Може би и “свободната демокрация” бързо ще достигне края на холокоста, тъй като и извън Германия много творци вече не вярват на нито една дума, изречена от политиците. Загубата на доверие ще бъде просто смъртоносно по време на всеобщата стопанска и социална криза, против която управляващата клика не знае нито една рецепта.

Целият еврейски народ носи “ризата на Нес” и не може по никакъв начин да я свали, а тя го изгаря всеки ден все повече и повече.

Заклучение

Какво би станало, ако доводите на ревизионистите бъдат приети?

Представете си, че един ден официалната версия за “холокоста” бъде също така официално призната за лъжлива, че в Третия Райх е имало преследване на евреи, но не е съществувало тяхното изстребване, че ГК, газови автомобили, както и отрязани от немските войници детски ръце не са съществували, че сапуните и абажурите от еврейска мазнина и кожа – всичко това се явява пропаганда на ненормални бълнувания, че в сферата на немско господство са загинали не 6 милиона, а около 500 хиляди евреи, при това най-вече в резултат на петнист тиф и лишения в лагерите и гетата. Какви биха били последствията от признанието на всичко това? Можем, без особена фантазия, да отговорим на този въпрос:

- по целия свят би се надигнала вълна от негативно отношение спрямо евреите, в това число и срещу съвършено невинните във фабрикуването на лъжи;
- Израел би се оказал в пълна изолация. Едва ли неевреите биха продължили да

Евреите са нашето нещастие!

поддържат страната, построена върху афера от подобен калибър;

- по цяла Германия би преминала вълна от националистически настроения. Политици, интелектуалци, историци и журналисти биха били принудени да признаят, че са способствали за постигането на безкрайното опозоряване на своя народ;

- би се наложило откриването на нови дебати за национализма;

- национализмът (не бъркайте с империализма), като средство за опазване на националните интереси и националната идентичност, би станал отново легитимен;

- не само в Германия, но и в много други страни от Европа, би настъпило пълно дискредитиране на властващото управление. Хората биха започнали да задават въпроса: в името на чии интереси, половин век, със средствата на цензура и терор, се е поддържала тази нечувана афера? Доверието във властта би рухнало окончателно.

Ние разбираме, че по този начин, разобличаването на лъжите за “холокоста” би имало опустошителни последствия не само за ционистите, но и за политическата и интелектуална управляваща каста на целия свят. Би се наложила преоценка на всички ценности. Миналото би отишло в небитието. Картите отново биха се оказали разбъркани.

Така би било и така ще бъде.

СЪДЪРЖАНИЕ:

- От издателството
- Предговор
- I. Лъжата за “газовите камери” и унищожението на евреите
- II. Функцията на “холокоста” в света след 1945 г.
- III. Ревизионистите
- IV. Какво всъщност се е случило?
- V. Кой излъга веднъж
- VI. Доказателствата за съществуването на “холокоста”
- VII. Документални доказателства за “холокоста”
- VIII. Свидетелите за “газовите камери” на Освиенцим (Част 1)
- IX. Свидетелите за “газовите камери” на Освиенцим (Част 2)
- X. Освиенцим: научни изследвания
- XI. Другите “лагери на унищожението”
- XII. Чудеса на конвейер
- XXIII. Броят от 6 милиона
- XIV. Слоният, който никога не забеляза
- XV. Ризата на Нес
- Заключение

Евреите са нашето нещастие!